

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski (spr.) SO del. do SA Joanna Wieczorkiewicz-Kita
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del do Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Kozbera

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. sprawy

1) **A. B. (1)**

2) **D. G.**

3) **R. K. (1)**

oskarżonych z art. 258 § 3 k.k., z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 9 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 §1 i 2 k.k.s.,

4) **J. J.**

5) **T. S.**

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 9 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 §1 i 2 k.k.s.,

6) **P. K.**

7) **Ł. P.**

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s.,

8) **R. K. (2)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 21 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 21 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i 2 k.k.s.,

9) **M. C.**

10) **A. P.**

11) **T. K.**

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 21 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 21 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 1 i 2 k.k.s.,

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora co do oskarżonych: J. J., T. S., M. C., R. K. (2), Ł. P., P. K., T. K., A. P. i obrońców oskarżonych: A. B. (1), D. G., R. K. (1), M. C., Ł. P., P. K. i A. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt III K 300/12

D) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchyła kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec P. K., Ł. P., J. J., T. S., M. C., T. K. i A. P. oraz kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec R. K. (2), A. B. (1), D. G. i R. K. (1),

b. co do czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku:

1. ustala początkową datę działania zorganizowanej grupy przestępczej na 1 września 2010r.,
2. uniewinnia P. K. i Ł. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,
3. obniża kary wymierzone za ten czyn A. B. (1), D. G. i R. K. (1) do kar po rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
4. obniża kary wymierzone za ten czyn:
-

- J. J. i T. S. do kar po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,
- M. C. i R. K. (2) do kar po 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności,
- A. P. i T. K. do kar po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności,

c. co do czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku:

1. z opisu czynu eliminuje zwroty: „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I”, „czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, co najmniej”, „i podatek VAT w kwocie 124.727 złotych”, zaś łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych ustala na 518.942 złotych, uznając, iż nie była to wartość duża,
2. kwalifikuje ten czyn z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.,
3. uniewinnia R. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku,
4. jako podstawę wymiaru kary za ten czyn przywołuje art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s.,

5. na tej podstawie wymierza A. B. (1) i D. G. kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 600 (sześćset) złotych,

6. wymierza R. K. (2), P. K. i Ł. P. kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 (sto) stawek dziennych, podwyższając wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec R. K. (2), P. K. i Ł. P. do 38 (trzydziestu ośmiu) złotych,

7. orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i dozorcze kuratora wobec P. K. i Ł. P. (pkt VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku) odnosi do kar jednostkowych orzeczonych w podpunkcie poprzedzającym,

d. co do czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku ustala początkową datę czynu na 1 września 2010r. i:

1. w tiret pierwszym eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych”, ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.613.284 złotych,

2. w tiret drugim eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.164.088 złotych,

3. w tiret trzecim eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych”, zmniejsza ilość przywożonych w każdym transporcie papierosów na 1.200.000 sztuk, ustala wartość należności celnych w każdym transporcie na 27.648 złotych, ustala wartości należności akcyzowych w każdym transporcie na 702.526 złotych i ustala łączną wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.190.522 złotych,

4. w tiret czwartym eliminuje zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

5. w tiret piątym eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.044.488 złotych,

6. ustala łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych na 11.618.766 złotych, a należności, które usiłowano uszczuplić na 1.967.074 złotych,

7. z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

8. kary wymierzone za ten czyn obniża:

-.

- A. B. (1), D. G. i R. K. (1) do kar po rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny po 600 (sześćset) złotych,
- J. J. do roku i 3 (trzech) miesiące pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny po 400 (czterysta) złotych,
- T. S. do roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny po 300 (trzysta) złotych,

e. co do czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku:

1. w tiret pierwszym eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych”, ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.613.284 złotych,

2. w tiret drugim eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych”, zmniejsza ilość przywożonych w każdym transporcie papierosów na 1.200.000 sztuk, ustala wartość należności celnych w każdym transporcie na 27.648

złotych, ustala wartości należności akcyzowych w każdym transporcie na 702.526 złotych i ustala łączną wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.190.522 złotych,

3. w tiret trzecim eliminuje zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

4. w tiret czwartym eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.044.488 złotych,

5. ustala łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych na 8.454.678 złotych, a należności, które usiłowano uszczuplić na 1.967.074 złotych,

6. z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

7. obniża kary orzeczone wobec R. K. (2) i M. C. za ten czyn do 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i 320 (trzystu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, jednocześnie podwyższając wysokość stawki dziennej grzywny do 44 (czterdziestu czterech) złotych,

f. co do czynu opisanego w punkcie V części wstępnej:

1. w tiret pierwszym eliminuje zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

2. w tiret drugim eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 1.967.074 złotych,

3. z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

4. obniża kary orzeczone wobec A. P. i T. K. za ten czyn do 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) złotych,

g. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s. orzeka kary łączne:

-.

- A. B. (1) 2 (dwa) lata i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 (czterysta pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 600 (sześćset) złotych,
- D. G. 2 (dwa) lata i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 (czterysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 600 (sześćset) złotych,
- R. K. (1) 2 (dwa) lata i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności,
- J. J. i T. S. po rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,
- R. K. (2) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 370 (trzysta siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 44 (czterdzieści cztery) złote,
- M. C. rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,
- T. K. i A. P. po rok pozbawienia wolności,

h. orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i oddaniu pod dozór kuratora wobec R. K. (2), J. J., T. S., A. P. i T. K. (pkt VII części dyspozytywnej) odnosi do kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w podpunkcie g,

i. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 41a §1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesza wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej M. C. na okres 5 (pięciu) lat próby,

j. z podstawy orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej uzyskanej korzyści majątkowej eliminuje art. 33 §2 k.k.s. i obniża jej wysokość wobec R. K. (1) do 99.000 (dziewięćdziesięciu dziewięciu tysięcy) złotych,

II) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. D., A. B. (2) i M. S. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT tytułem obrony z urzędu odpowiednio oskarżonych: J. J., R. K. (2) i M. C. w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie jako sądem odwoławczym,

IV) zasądza na rzecz Skarbu Państwa od A. B. (1), D. G., M. C. i A. P. wydatki postępowania odwoławczego ich dotyczące, od R. K. (1) zasądza 2/3 wydatków postępowania odwoławczego jego dotyczących, od P. K. i Ł. P. połowę wydatków za postępowanie odwoławcze ich dotyczące oraz zasądza od tych oskarżonych opłaty za obie instancje w wysokości:

- A. B. (1) i D. G. po 54.400 (pięćdziesiąt cztery tysiące czterysta) złotych,

- R. K. (1) 48.400 (czterdzieści osiem tysięcy czterysta) złotych,

- M. C. 3.116 (trzy tysiące sto szesnaście) złotych,

- Ł. P. i P. K. po 880 (osiemset osiemdziesiąt) złotych,

- A. P. 5.180 (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt) złotych,

V) zwalnia J. J., T. S., T. K. i R. K. (2) od wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza im opłaty za obie instancje w wysokości:

- J. J. 32.300 (trzydzieści dwa tysiące trzysta) złotych,

- T. S. 24.300 (dwadzieścia cztery tysiące trzysta) złotych,

- R. K. (2) 3.556 (trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt sześć) złotych,

- T. K. 5.180 (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt) złotych.

Joanna Wieczorkiewicz – Kita Andrzej Mania Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpoznał sprawę:

1. **A. B. (1)**

2. **D. G.**

3. **R. K. (1)**

4. **J. J.**

5. **T. S.**

6. **M. C.**

7. **R. K. (2)**

8. **Ł. P.**

9. **P. K.**

10. **T. K.**

11. **A. P.**

oskarżonych o to, że:

I. od stycznia 2008 roku do 25 listopada 2011 r., na terenie województw: (...), (...), (...) i (...) oraz na terenie Wielkiej Brytanii i Szwecji, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w której skład wchodziły także inne nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw skarbowych z art. 65 § 1 i z art. 91 § 1 kks, polegających na kupowaniu w różnych miejscowościach na terenie Polski, w tym w W. i S., papierosów nie posiadających polskich znaków skarbowych akcyzy różnych marek, wyprodukowanych poza obszarem Unii Europejskiej i wprowadzanych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, przywożeniu ich do wynajętych uprzednio miejsc na terenie całej Polski, m.in. w okolicach C., T. i P., gdzie były przechowywane, pakowane w kamuflaż, a następnie przy użyciu samochodów wynajętych z różnych polskich firm transportowych oraz własnych pojazdów wywożeniu ich z Polski do Niemiec, Wielkiej Brytanii i Szwecji w celu dalszej odsprzedaży, z zamiarem uniknięcia zapłaty podatku akcyzowego, podatku od towarów i usług w imporcie (VAT) oraz należności celnych,

- przy czym rola **A. B. (1)** polegała na organizowaniu działań pozostałych członków grupy, podejmowaniu decyzji co do miejsca, czasu i ilości zakupowanych papierosów, decyzji co do miejsca pakowania papierosów na tiry, decyzji co do nabywców papierosów za granicą oraz na rozliczaniu się z osobami ładującymi papierosy na tiry i przewożącymi papierosy do zagranicznych odbiorców w Wielkiej Brytanii i Szwecji, za co uzyskiwał korzyści majątkowe w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 9.000 złotych z tytułu jednego zrealizowanego przemytu, łącznie w kwocie nie mniejszej niż 108.000 złotych,

- przy czym rola **R. K. (1)** polegała na kierowaniu i organizowaniu działań pozostałych członków grupy, podejmowaniu decyzji co do miejsca, czasu i ilości nabywanych papierosów, decyzji co do miejsca pakowania papierosów na tiry, decyzji co do nabywców papierosów za granicą oraz na rozliczaniu się z osobami ładującymi papierosy na tiry i przewożącymi papierosy do zagranicznych odbiorców w Wielkiej Brytanii i Szwecji, co prowadziło do uzyskiwania korzyści w nieustalonej wysokości, za co uzyskiwał korzyści majątkowe w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 9.000 złotych z tytułu jednego zrealizowanego przemytu, łącznie w kwocie nie mniejszej niż 108.000 złotych,

- przy czym rola **D. G.** polegała na kierowaniu i organizowaniu działań pozostałych członków grupy, podejmowaniu decyzji co do miejsca, czasu i ilości zakupowanych papierosów, decyzji co do miejsca pakowania papierosów na tiry, decyzji co do nabywców papierosów za granicą oraz na rozliczaniu się z osobami ładującymi papierosy na tiry i przewożącymi papierosy do zagranicznych odbiorców, w Wielkiej Brytanii i Szwecji, za co uzyskiwał korzyści majątkowe w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 9.000 złotych z tytułu jednego zrealizowanego przemytu, łącznie w kwocie nie mniejszej niż 108.000 złotych,

- przy czym rola **R. K. (2)** polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż i załadunku ich na samochody ciężarowe, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości za kurs, nie mniej niż 500 złotych, uzyskując korzyści majątkowe w kwocie łącznie nie mniejszej niż 4.500 złotych,

- przy czym rola **P. K.** polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż, załadunku i rozładunku ich na samochody ciężarowe, którymi papierosy były przewożone oraz kierowaniu tymi samochodami, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 500 złotych za kurs,

- przy czym rola **Ł. P.** polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż, załadunku i rozładunku ich na samochody ciężarowe, którymi papierosy były przewożone oraz kierowaniu tymi samochodami, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 500 złotych za kurs,

- przy czym **M. C.** działał we wspomnianej grupie w okresie od 01 sierpnia 2010 r. do dnia 25 listopada 2011 roku, a jego rola polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż i załadunku ich na samochody ciężarowe, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości za kurs, nie mniej niż 500 złotych, uzyskując łączne korzyści majątkowe w kwocie nie mniejszej niż 4.000 złotych,

- przy czym **J. J.** działał we wspomnianej grupie od 01 sierpnia 2010 r. do dnia 25 listopada 2011 roku, a jego rola polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż, załadunku ich na samochody ciężarowe, a następnie przewożeniu tymi samochodami do odbiorców w Wielkiej Brytanii i Szwecji, za co otrzymywał wynagrodzenie w kwocie nie mniej niż 10.000 złotych za jeden kurs do Wielkiej Brytanii i 7.000 złotych za jeden kurs do Szwecji, łącznie uzyskując z tego tytułu korzyści majątkowe w kwocie co najmniej 82.000 złotych,

- przy czym **T. S.** działał we wspomnianej grupie w okresie od 01 sierpnia 2010 r. do dnia 25 listopada 2011 r., a jego rola polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż, załadunku ich na samochody ciężarowe, a następnie przewożeniu tymi samochodami do odbiorców w Wielkiej Brytanii i Szwecji, za co otrzymywał wynagrodzenie w kwocie od 7.000 zł do 10.000 zł za jeden kurs, oraz wynagrodzenie w nieustalonej kwocie, nie mniej niż 500 złotych w przypadku wyłącznie pakowania papierosów w kamuflaż i ich załadunku, łącznie uzyskując korzyści majątkowe w kwocie nie mniejszej niż 50.500 złotych,

- przy czym **A. P.** działał we wspomnianej grupie od 01 września 2011 r. do 25 listopada 2011 roku, a jego rola polegała na przewożeniu papierosów do odbiorców na terytorium Wielkiej Brytanii, za co otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 10.000 złotych za kurs, łącznie uzyskując z tego tytułu korzyści majątkowe w kwocie nie mniejszej niż 20.000 złotych,

- przy czym **T. S.** działał we wspomnianej grupie od 01 września 2011 r. do 25 listopada 2011 roku, a rola polegała na pakowaniu papierosów w kamuflaż i załadunku oraz rozładunku samochodów ciężarowych, którymi papierosy były przewożone, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 500 złotych za kurs, łącznie w kwocie nie mniejszej niż 1.000 złotych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk, zaś w odniesieniu do A. B. (1), D. G. i R. K. (1) o czyn z art. 258 § 1 i 3 kk;

nadto **A. B. (1), D. G., R. K. (1), R. K. (2), P. K., Ł. P.** oskarżonych o to, że:

II. w okresie pomiędzy styczniem 2008 roku a 20 listopada 2008 r. na terenie województw: (...) i (...), w tym m.in. w T., W., Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I wraz z innymi nieustalonymi osobami, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, co najmniej raz współdziałali w wywiezieniu do Szwecji dwoma busami zapakowanymi w opakowania z wentylatorami jako kamuflaż papierosów marki L. w ilości co najmniej 1.200.000 sztuk papierosów o wartości celnej 48.000 złotych, nie posiadających polskich znaków akcyzy, wyprodukowanych poza Unią Europejską i sprowadzonych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, w celu ich dalszej odsprzedaży, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych dużej wartości, łącznie w kwocie 643.669 złotych w tym: należności celnych w kwocie 27.648 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 491.294 złotych i podatek VAT w kwocie 124.727 złotych, w ten sposób, że **A. B. (1)** organizował działania pozostałych członków grupy, podejmował decyzję co do miejsca, czasu i ilości zakupywanych papierosów, **R. K. (1)** organizował transport papierosów, **D. G.** organizował zakup i zbycie papierosów, **R. K. (2)** pakował papierosy w kamuflaż, za co uzyskał wynagrodzenie w kwocie nie mniejszej niż 500 złotych, **P. K. i Ł. P.** ładowali papierosy na samochody, a następnie rozładowali transport u odbiorcy w Szwecji oraz każdy

z nich kierował busem przewożącym papierosy z Polski, za co każdy z nich otrzymał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 500 złotych za kurs,

tj. o czyn z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks;

oraz **A. B. (1), D. G., R. K. (1), J. J., T. S.** oskarżonych o to, że:

III. w okresie pomiędzy 01 sierpnia 2010 roku a 25 listopada 2011 roku, w różnych miejscowościach na terenie województw: (...), (...), (...) i (...), w tym między innymi w T., okolicach C., P. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, brali udział w przewożeniu poza obszar Polski papierosów marki J. (...), nie posiadających polskich znaków akcyzy, wyprodukowanych poza Unią Europejską i sprowadzonych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, w celu ich dalszej odsprzedaży, w tym:

- w okresie pomiędzy 01 sierpnia 2010 r. a 09 marca 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z **R. K. (2) i M. C.** oraz innymi nieustalonymi osobami, dwa razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci szyb, papierosów marki J. (...) każdorazowo nie mniej niż 2.400.000 sztuk o wartości krajowej 1.096.416 złotych, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych, w łącznej wysokości 1.615.223 złotych: w tym należności celnych w kwocie 55.296 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 1.251.346 złotych i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych, a konsekwencji narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, łącznie na kwotę 3.230.446 złotych, w ten sposób, że **D. G.** organizował zakup i zbył papierosów za granicą, **A. B. (1)** organizował ludzi i miejsce do pakowania papierosów na samochody, wynajmując halę w okolicach miejscowości T., a także uzyskał szyby stanowiące kamuflaż przewożonych papierosów, **R. K. (1)** organizował transport papierosów, **J. J.** wytypował T. S. jako kierowcę przewożącego przemycane papierosy na trasie od O. oraz P. do Wielkiej Brytanii, skontaktował T. S. z R. K. (1), a także przewoził ładunki z zawartością papierosów, z tytułu czego otrzymywał wynagrodzenie w kwocie nie mniej niż 10.000 złotych, **T. S.** przewoził ładunek w postaci papierosów do odbiorców w Wielkiej Brytanii, z tytułu czego otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 10.000 złotych za każdy kurs,

- w okresie pomiędzy 02 marca 2011 roku a 25 maja 2011 r., wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami, cztery razy współdziałali w wywiezieniu do Szwecji samochodem ciężarowym marki S. z wyposażeniem chłodni, zapakowanych w bliżej nieustalony kamuflaż papierosów marki J. (...) każdorazowo w ilości co najmniej 1.300.000 sztuk o wartości krajowej 652.223 złotych, przez co w ramach każdego z transportów narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych, w łącznej kwocie 984.917 złotych, w tym należności celnych w wysokości 29.952 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 761.070 złotych i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych, a konsekwencji narażając Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, na kwotę 3.939.668 złotych, w ten sposób, że **D. G.** organizował zakup i zbył papierosów za granicą, **A. B. (1)** organizował ludzi i miejsce do pakowania papierosów na samochody, **R. K. (1)** organizował transport papierosów, **J. J.** kierował pojazdami przewożącymi papierosy, uzyskując wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 7.000 złotych za jeden kurs, **T. S.** przewoził ładunki z zawartością papierosów do odbiorców na terenie Szwecji, odbierał na terenie Szwecji pieniądze przekazywane w zamian za przemycane papierosy i przywoził je na terytorium Polski, uzyskując za każdy z kursów kwotę 7.000 złotych,

- w okresie pomiędzy 09 marca 2011 roku a 31 sierpnia 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z R. K. (2) i M. C. oraz z innymi nieustalonymi osobami, co najmniej trzy razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci kanap, papierosów marki J. (...) każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 1.300.000 sztuk o wartości krajowej 652.223 złotych, przez co w ramach każdego z transportów narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych, w łącznej kwocie 984.917 złotych, w tym należności celnych w wysokości 29.952 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 761.070 złotych i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych, a konsekwencji narażając Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, na kwotę

2.283.210 złotych, w ten sposób, że **D. G.** organizował zakup i zbył papierosów za granicą, **A. B. (1)** organizował ludzi do pakowania papierosów i wynajął halę w okolicach C. służącą do załadunku papierosów w kamouflaż, **R. K. (1)** organizował transport papierosów, **J. J.** pakował papierosy w kamouflaż w postaci kanap oraz kierował pojazdami przewożącymi ładunki z zawartością papierosów, z tytułu czego otrzymywał wynagrodzenie w kwocie nie mniej niż 10.000 złotych kurs, **T. S.** kierował pojazdami zawierającymi ładunek w postaci papierosów, a także pakował papierosy w kamouflaż, uzyskując każdorazowo wynagrodzenie w nieustalonej kwocie, nie mniej niż 500 złotych,

- w okresie pomiędzy 01 września 2011 roku a 24 listopada 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. P. i M. C. i R. K. (2), T. K. oraz z innymi nieustalonymi osobami, co najmniej dwa razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamouflaż w postaci wełny, papierosów marki J. (...) każdorazowo w ilości co najmniej 3.000.000 sztuk o wartości krajowej 1.505.130 złotych, przez co, w ramach każdego z transportów, narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości w łącznej kwocie 2.272.886 złotych: w tym należności celnych w wysokości 69.120 złotych, podatek akcyzowy 1.756.316 złotych, podatek VAT w kwocie 447.450 złotych, a konsekwencji łącznie na kwotę 4.545.772 złotych w ten sposób, że **D. G.** organizował zakup i zbył papierosów za granicą, **A. B. (1)** organizował ludzi i miejsce do pakowania papierosów na samochody, a także nabył kamouflaż niezbędny dla przemytu papierosów, **R. K. (1)** organizował transport papierosów, **J. J.** kierował pojazdami z ładunkiem papierosów na terenie Polski, do okolic miejscowości P., uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 2.000 złotych, **T. S.** prowadził pojazdy z ładunkiem papierosów na terenie Polski, do okolic miejscowości P., gdzie następowała zmiana kierowcy transportu, uzyskując każdorazowo wynagrodzenie w nieustalonej kwocie, nie mniej niż 500 złotych,

- w dniu 25 listopada 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z M. C., R. K. (2), T. K., A. P. oraz innymi nieustalonymi osobami, usiłowali dokonać przemytu na teren Wielkiej Brytanii papierosów marki J. (...) w ilości 3.360.000 sztuk o wartości krajowej 1.522.852,83 złotych bez polskich znaków skarbowych akcyzy, ukrytych w ładunku w postaci wełny przewożonej w samochodzie ciężarowym M. o nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...), z zamiarem ich wywiezienia do Wielkiej Brytanii w celu dalszej odsprzedaży, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, przez co usiłowali narazić Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, w łącznej wysokości 2.545.632 złotych, w tym: należności celne w kwocie 77.414 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 1.967.074 złotych i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych, w ten sposób, że **D. G.** pakował papierosy w kamouflaż i pilotował transport z papierosami na terenie Polski, **A. B. (1)** pilotował transport papierosów na terenie Polski oraz przywiózł w okolice P. A. P., który miał zmienić dotychczasowych kierowców transportu papierosów, **R. K. (1)** pilotował na terenie Polski transport z papierosami i organizował transport papierosów, **J. J. i T. S.** pakowali papierosy w kamouflaż i prowadzili na zmianę pojazd z ładunkiem papierosów na terenie Polski, łącznie narażając na uszczuplenie należności publiczno-prawne wielkiej wartości, w kwocie 14.009.116 złotych i usiłując narazić na uszczuplenie należności publiczno-prawne w wysokości 2.545.632 złotych,

tj. o czyn z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 21 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 21 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 6 § 1 i 2 kks,

a nadto **M. C. i R. K. (2)** o to, że:

IV. w okresie pomiędzy 01 sierpnia 2010 r. a 25 listopada 2011 roku, w różnych miejscowościach na terenie województw: (...), (...), (...), (...), w tym między innymi w T., okolicach C., P. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, brali udział w przewożeniu poza obszar Polski papierosów marki J. (...), nie posiadających polskich znaków akcyzy, wyprodukowanych poza Unią Europejską i sprowadzonych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, w celu ich dalszej odsprzedaży, w tym:

- w okresie pomiędzy 01 sierpnia 2010 r. a 09 marca 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), R. K. (1), D. G., J. J. i T. S. oraz z innymi nieustalonymi osobami, dwa razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci szyb, papierosów marki J. (...) każdorazowo nie mniej niż 2.400.000 sztuk o wartości krajowej 1.096.416 złotych, przez co narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych, w łącznej wysokości 1.615.223 złotych: w tym należności celnych w kwocie 55.296 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 1.251.346 złotych i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych, a w konsekwencji narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, łącznie na kwotę 3.230.446 złotych, w ten sposób, że pakowali papierosy w kamuflaż, za co każdy z nich otrzymywał każdorazowo kwotę nie mniejszą niż 500 złotych,

- w okresie pomiędzy 09 marca 2011 r. a 31 sierpnia 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), R. K. (1), D. G., a także J. J. i T. S. oraz innymi nieustalonymi osobami, co najmniej trzy razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci kanap, papierosów marki J. (...) każdorazowo nie mniej niż 1.300.000 sztuk o wartości krajowej 652.223 złotych, przez co w ramach każdego z transportów narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, w łącznej kwocie 984.917 złotych, w tym należności celnych w wysokości 29.952 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 761.070 złotych, podatek VAT w kwocie 193.895 złotych, a w konsekwencji narażając Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, na kwotę 2.283.210 złotych, w ten sposób, że pakowali papierosy w kamuflaż, za co każdy z nich otrzymywał każdorazowo kwotę nie mniejszą niż 500 złotych,

- w okresie pomiędzy 01 września 2011 r. a 24 listopada 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), R. K. (1), D. G., A. P., J. J. i T. S. i T. K. oraz innymi nieustalonymi osobami, co najmniej dwa razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci wełny, papierosów marki J. (...) każdorazowo w ilości co najmniej niż 3.000.000 sztuk o wartości krajowej 1.505.130 złotych, przez co, w ramach każdego z transportów, narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości w łącznej kwocie 2.272.886 złotych: w tym należności celnych 69.120 złotych, podatek akcyzowy 1.756.316 złotych, podatek VAT w kwocie 447.450 złotych, a w konsekwencji łącznie na kwotę 4.545.772 złotych, w ten sposób, że pakowali papierosy w kamuflaż, za co każdy z nich otrzymywał każdorazowo kwotę pomiędzy 500 a 1000 złotych,

- w dniu 25 listopada 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), R. K. (1), D. G., J. J., T. S., T. K., A. P. oraz innymi nieustalonymi osobami, usiłowali dokonać przemytu na teren Wielkiej Brytanii papierosów marki J. (...) w ilości 3.360.000 sztuk o wartości krajowej 1.522.852,83 złotych bez polskich znaków skarbowych akcyzy, ukrytych w ładunku w postaci wełny przewożonej w samochodzie ciężarowym M. o nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...), z zamiarem ich wywiezienia do Wielkiej Brytanii w celu dalszej odsprzedaży, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, przez co usiłowali narazić Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, w łącznej wartości 2.545.632 złotych, w tym: należności celne w kwocie 77.414 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 1.967.074 złotych i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych, w ten sposób, że pakowali papierosy w kamuflaż, łącznie narażając na uszczuplenie należności publiczno-prawne wielkiej wartości, w kwocie 10.069.448 złotych i usiłując narazić na uszczuplenie należności publiczno-prawne w wysokości 2.545.632 złotych,

tj. o czyn z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w. zw. z art. 21 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 21 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 6 § 1 i 2 kks;

a ponadto **A. P.** i **T. K.** o to, że:

V. w okresie pomiędzy 01 września 2011 r. a 25 listopada 2011 r. wspólnie i w różnych miejscowościach na terenie województw: (...), (...), (...) i (...), w tym między innymi w T., okolicach C., P. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisaney w punkcie I, wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1), R. K. (1), D. G., J. J., T. S., M. C. i R. K.

(2) oraz innymi nieustalonymi osobami czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, brali udział w przewożeniu poza obszar Polski papierosów marki J. (...), nie posiadających polskich znaków akcyzy, wyprodukowanych poza Unią Europejską i sprowadzonych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, w celu ich dalszej odsprzedaży, w tym:

- w okresie pomiędzy 01 września 2011 r. a 24 listopada 2011 r., co najmniej dwa razy współdziałali w wywiezieniu do Wielkiej Brytanii samochodem ciężarowym zapakowanych w kamuflaż w postaci wełny, papierosów marki J. (...) każdorazowo w ilości co najmniej niż 3.000.000 sztuk o wartości krajowej 1.505.130 złotych, przez co, w ramach każdego z transportów, narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości w łącznej kwocie 2.272.886 złotych: w tym należności celnych 69.120 złotych, podatek akcyzowy 1.756.316 złotych, podatek VAT w kwocie 447.450 złotych, a w konsekwencji łącznie na kwotę 4.545.772 złotych, w ten sposób, że **T. K.** pakował papierosy w kamuflaż, a także ładował i rozładowywał samochody ciężarowe, którymi papierosy były przewożone, za co otrzymywał wynagrodzenie w nieustalonej wysokości, nie mniej niż 500 złotych, a **A. P.** przewoził papierosy do odbiorców na terytorium Wielkiej Brytanii, za co otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 10.000 złotych za kurs,

- w dniu 25 listopada 2011 r., usiłowali dokonać przemytu na teren Wielkiej Brytanii papierosów marki J. (...) w ilości 3.360.000 sztuk o wartości krajowej 1.522.852,83 złotych bez polskich znaków skarbowych akcyzy, ukrytych w ładunku w postaci wełny przewożonej w samochodzie ciężarowym M. o nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) wyprodukowanych poza Unią Europejską i sprowadzonych na obszar Polski bez uiszczenia opłat celnych, z zamiarem ich wywiezienia do Wielkiej Brytanii w celu dalszej odsprzedaży, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, przez co usiłowali narazić Skarb Państwa na uszczuplenie należności publiczno-prawnych wielkiej wartości, w łącznej wysokości 2.545.632 złotych, w tym: należności celne w kwocie 77.414 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 1.967.074 złotych i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych, w ten sposób, że **T. K.** pakował papierosy w kamuflaż w magazynie w okolicach P., a następnie załadował tak ukryte papierosy na samochód ciężarowy M. nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...), a **A. P.** po uprzednim dotarciu w okolice miejscowości P., miał zmienić dotychczasowych kierowców transportu i przewieźć ładunek z papierosami do odbiorców w Wielkiej Brytanii, łącznie narażając na uszczuplenie należności publiczno-prawne wielkiej wartości, w kwocie 4.545.772 złotych i usiłując narazić na uszczuplenie należności publiczno-prawne w wysokości 2.545.632 złotych,

tj. o czyn z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w. zw. z art. 21 § 1 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 21 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 kks w zw. z art. 6 § 1 i 2 kks.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 11 maja 2015r.:

I. uznał oskarżonych **A. B. (1), D. G., R. K. (1), R. K. (2), P. K., Ł. P., M. C., J. J., T. S., A. P. i T. K.** za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował zwrot „do Niemiec” i za to przestępstwo:

- na podstawie art. 258 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył **A. B. (1)** karę 2 lat pozbawienia wolności, **D. G.** karę 2 lat pozbawienia wolności, **R. K. (1)** karę 2 lat pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył: **R. K. (2)** karę 1 roku pozbawienia wolności, **P. K.** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, **Ł. P.** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, **M. C.** karę 1 roku pozbawienia wolności, **J. J.** karę 1 roku pozbawienia wolności, **T. S.** karę 1 roku pozbawienia wolności, **A. P.** karę 1 roku pozbawienia wolności, **T. K.** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał **A. B. (1), D. G., R. K. (1), R. K. (2), P. K. i Ł. P.** za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to przestępstwo na podstawie art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 kks wymierzył: **A. B. (1)** karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 150

stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **D. G.** karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **R. K. (1)** karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **R. K. (2)** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, **P. K.** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, **Ł. P.** karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny po 30 złotych,

III. uznał **A. B. (1), D. G., R. K. (1), J. J., T. S.** za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za to przestępstwo na podstawie art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 kks wymierzył: **A. B. (1)** karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **D. G.** karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **R. K. (1)** karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **J. J.** karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 400 złotych, **T. S.** karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 300 złotych;

IV. uznał **R. K. (2) i M. C.** za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za to przestępstwo na podstawie art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 kks wymierzył: **R. K. (2)** karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 400 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, **M. C.** karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 400 stawek dziennych grzywny po 30 złotych;

V. uznaje **A. P. i T. K.** za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i za to przestępstwo na podstawie art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 kks wymierzył: **A. P.** karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 100 złotych, **T. K.** karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 500 stawek dziennych grzywny po 100 złotych;

VI. na podstawie art. 39 § 1 kks połączył kary wymierzone: **A. B. (1)** i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 600 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **D. G.** i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 600 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **R. K. (1)** i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 600 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, **R. K. (2)** i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną 500 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, **P. K.** i orzekł karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, **Ł. P.** i orzekł karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, **M. C.** i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, **J. J.** i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, **T. S.** i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, **A. P.** i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, **T. K.** i orzeka karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonych oskarżonym: **R. K. (2), P. K., Ł. P., J. J., T. S., A. P. i T. K.** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat i oddał każdego z nich w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 30 § 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks orzekł przepadek 3.360.000 sztuk papierosów J. (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy;

IX. na podstawie art. 33 § 1 i 2 kks orzekł środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej uzyskanej korzyści majątkowej i tak: wobec **A. B. (1), D. G. i R. K. (1)** w kwocie po 108.000 złotych, wobec **R. K. (2)** w kwocie 4.500 złotych, wobec **P. K. i Ł. P.** w kwocie po 500 złotych, wobec **M. C.** w kwocie 4.000 złotych, wobec **J. J.** w kwocie 82.000 złotych, wobec **T. S.** w kwocie 50.500 złotych, wobec **A. P.** w kwocie 20.000 złotych, wobec **T. K.** w kwocie 1.000 złotych;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonym: **D. G., R. K. (1), M. C. i A. B. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia ich wolności w niniejszej sprawie i tak: **D. G., R. K. (1) i M. C.** od 26 listopada 2011 r. do 25 czerwca 2012 r., a **A. B. (1)** od 25 listopada 2011 r. do 25 czerwca 2012 r., a nadto na poczet wymierzonej oskarżonym: **J. J., T. S., P. K., Ł. P., A. P., T. K. i R. K. (2)** kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia ich wolności w niniejszej sprawie i tak: **J. J. i T. S.** od 25 listopada 2011 r. do 25

czerwca 2012 r., **P. K. i Ł. P.** od 8 marca 2012 r. do 9 marca 2012 r., **A. P.** od 25 listopada 2011 r. do 26 listopada 2011 r., **T. K.** w dniu 8 marca 2012 r. i **R. K. (2)** od 30 listopada 2011 r. do 25 czerwca 2012 r. oraz od 11 września 2013 r. do 24 października 2013 r. uznając karę grzywny co do **R. K. (2)** za wykonaną w całości.

XI. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach równych.

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. D. kwotę 1.771,20 złotych w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. J., na rzecz adwokata A. B. (2) kwotę 2.214 złotych w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. K. (2), na rzecz adwokata M. S. kwotę 2.361,60 złotych w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. C..

Apelację od wyroku wnieśli: prokurator oraz obrońcy oskarżonych M. C., A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K. i A. P..

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze w zakresie oskarżonych: R. K. (2), P. K., J. J., T. S., Ł. P., M. C., T. K., A. P..

Wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego:

a) w postaci przepisu art. 23 § 3 kodeksu karnego skarbowego polegającą na oznaczeniu wysokości stawki dziennej kary grzywny poniżej jednej trzydziestokrotnej najniższego wynagrodzenia w ramach wymiaru tej kary w stosunku do następujących oskarżonych:

- **R. K. (2)** poprzez orzeczenie wobec niego kar grzywny w punktach II i IV części dyspozytywnej wyroku w rozmiarach: 150 stawek dziennych po 30 złotych każda oraz 400 stawek dziennych po 30 złotych każda, a w konsekwencji orzeczenie wobec tego oskarżonego kary łącznej grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy minimalna wysokość stawki dziennej grzywny przy uwzględnieniu najkorzystniejszej dla oskarżonego wysokości minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę, tj.:
- obowiązującego w 2008 roku, w przypadku czynu z punktu II części dyspozytywnej wyroku wynosi 38 złotych,
- obowiązującej w okresie 2010 roku, w przypadku czynu z punktu IV części dyspozytywnej wyroku wynosi 44 złote,
- **P. K.** poprzez orzeczenie wobec niego kary grzywny w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w rozmiarze 150 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy minimalna wysokość stawki dziennej grzywny przy uwzględnieniu najkorzystniejszej dla oskarżonego wysokości minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę tj. obowiązującego w 2008 roku wynosi 38 złotych,
- **Ł. P.** poprzez orzeczenie wobec niego kary grzywny w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w rozmiarze 150 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy minimalna wysokość stawki dziennej grzywny przy uwzględnieniu najkorzystniejszej dla oskarżonego wysokości minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę tj. obowiązującego w 2008 roku wynosi 38 złotych,
- **M. C.** poprzez orzeczenie wobec niego kary grzywny w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku w rozmiarze 400 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy minimalna wysokość stawki dziennej grzywny przy uwzględnieniu najkorzystniejszej dla oskarżonego wysokości minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę, tj. obowiązującej w okresie 2010 roku, w przypadku czynu z punktu IV części dyspozytywnej wyroku wynosi 44 złote,

b) w postaci art. 39 § 2 kodeksu karnego skarbowego polegającą na niezastosowaniu tego przepisu jako podstawy prawnej kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych: **R. K. (2), P. K., Ł. P., J. J., M. C., T. S., A. P., T. K.**

w sytuacji, w której orzeczono wobec nich kary łączne za zbiegające się przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego oraz z kodeksu karnego.

Prokurator zarzucił również błąd w ustalenia faktycznych, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, iż zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami wypadku, w rozumieniu art. 41a § 1 kks, pozwalający na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych popełniających przestępstwa skarbowe, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej tj.:

- **R. K. (2)** poprzez uznanie, iż za przyjęciem w/w wyjątkowego wypadku, w rozumieniu art. 41 a § 1 kks przemawia jego drugorzędna rola w zorganizowanej grupie przestępczej i prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w tym uwzględnienie dotychczasowej karalności oskarżonego, a także okresu działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej powinno prowadzić do odmiennego wniosku,
- **T. S.** poprzez uznanie, iż za przyjęciem w/w wyjątkowego wypadku, w rozumieniu art. 41a § 1 kks przemawia jego dotychczasowa niekaralność, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia oraz drugorzędna rola w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w tym uwzględnienie znaczenia czynności podejmowanych przez niego z perspektywy realizacji założonych przez zorganizowaną grupę przestępczą celów, a także okresu działania oskarżonego w tej grupie powinno prowadzić do odmiennego wniosku,
- **A. P.** poprzez uznanie, iż za przyjęciem w/w wyjątkowego wypadku, w rozumieniu art. 41a § 1 kks przemawia jego drugorzędna rola w zorganizowanej grupie przestępczej i prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w tym uwzględnienie znaczenia czynności podejmowanych przez niego z perspektywy realizacji założonych przez zorganizowaną grupę przestępczą celów, a także jego dotychczasowej karalności powinno prowadzić do odmiennego wniosku.

Prokurator wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec **J. J.** w zakresie:

- kary jednostkowej za czyn I części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy sposób działania oskarżonego, rola jaką pełnił w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak również czas, w którym działał on w tej grupie, jak również postawa tego oskarżonego w toku postępowania karnego, skutkować powinny wymierzeniem mu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- kary łącznej kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu poprzez przyjęcie zasady łączenia kar jednostkowych zbliżonej do absorpcji i zastosowanie wobec **J. J.** instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, podczas gdy charakter przypisanych mu przestępstw, co prawda powiązanych ze sobą pod względem przedmiotowym, oraz ich ilość powinna prowadzić do ukształtowania kary łącznej poprzez przyjęcie zasady zbliżonej do kumulacji kar jednostkowych i bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- podwyższenie wysokości stawek dziennych grzywny orzeczonych wobec następujących oskarżonych:

R. K. (2) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku do kwoty 38 złotych, w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku do 44 złotych, a w konsekwencji w ramach kary łącznej orzeczonej wobec w/w do kwoty 44 złotych,

P. K. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku do kwoty 38 złotych,

L. P. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku do kwoty 38 złotych,

M. C. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku do kwoty 44 złotych,

- **przyjęcie przepisu art. 39 § 2 kodeksu karnego skarbowego jako podstawy prawnej kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych:** R. K. (2), P. K., Ł. P., J. J., M. C., T. S., A. P., T. K.,
- uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięć z tym związanych wobec następujących oskarżonych: **R. K. (2), T. S., A. P., J. J.**,
- podwyższenia kary jednostkowej orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku wobec **J. J.** poprzez wymierzenie mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- podwyższenia kary łącznej orzeczonej wobec **J. J.** poprzez wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego M. C. zaskarżył wyrok **na korzyść oskarżonego w części**, a mianowicie:

I. w pkt I. części dyspozytywnej wyroku co do winy, zarzucając:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony M. C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw skarbowych, podczas gdy w rzeczywistości współdziałał on z niektórymi ze współoskarżonych, ale jego działanie nie miało charakteru i cech przynależności do zorganizowanej grupy albo związku, o którym mowa we wskazanym powyżej przepisie prawa;

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności obrazę art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego M. C., pozostałych tym samym również pozostałych oskarżonych, a także przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niedanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego i współoskarżonych oraz prezentowanej przez nich wersji wydarzeń, skutkujące w konsekwencji nieuzasadnionym uznaniem, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. C. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw skarbowych, podczas gdy w rzeczywistości nie miał on świadomości przynależności do jakiegokolwiek grupy przestępczej, o ile ta faktycznie istniała;

II. w pkt IV. części dyspozytywnej wyroku co do kary, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. C., zarówno w zakresie pozbawienia wolności, jak i grzywny oraz niesłuszne niezastosowanie przy wymierzaniu kary pozbawienia wolności środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo istnienia podstaw do zastosowania tej instytucji.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

I. zmianę pkt I. części dyspozytywnej wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I. części wstępnej zaskarżonego orzeczenia;

II. uchylenie pkt VI. części dyspozytywnej wyroku w części orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu M. C.;

III. wyeliminowanie z opisu czynu z pkt IV. części wstępnej wyroku słów: „ w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisaney w punkcie I, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stale źródło dochodu" oraz zmianę pkt IV. części dyspozytywnej wyroku poprzez złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu M. C. oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz obniżenie ilości stawek wymierzonej oskarżonemu kary grzywny;

jednocześnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielenia argumentacji przemawiającej za uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt I. części wstępnej wyroku, **wnióśł o:**

IV, zmianę pkt I., IV. i VI. części dyspozytywnej wyroku oraz wymierzenie oskarżonemu kar pozbawienia wolności oraz grzywny za jednostkowe przestępstwa oraz kary łącznej w złagodzonej wymiarze, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji i z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania;

a ewentualnie **wnióśł o:**

V. uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. C. w części - co do pkt I., IV., VI. i IX. części dyspozytywnej wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Orzeczeniu temu zarzucam obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia:

1) naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 Kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia nie zawierającego precyzyjnego wskazania dowodów, na których opierał się Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych, a przeto zbiorcze zestawienie tychże faktów i dowodów; co uniemożliwia precyzyjne odniesienie się do ustalonego stanu faktycznego przez Sąd I instancji; zwłaszcza, iż część dowodów uznanych przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne są ze sobą sprzeczne, jak chociażby wyjaśnienia A. B. (1) z zeznaniami - M. M. (1),

2) art. 7, art. 410 Kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z zeznań świadka M. M. (1) oraz wyjaśnień oskarżonych A. B. (1). oraz A. P., a w szczególności - poprzez uznanie za wiarygodnych (częściowo) wyjaśnień oskarżonego A. B. (1), a także w pełni wiarygodnych zeznań -M. M. (1), i niewiarygodności - A. P., podczas gdy wyjaśnienia A. B. (1) - pozostają w pełnej sprzeczności z zeznaniami M. M. (1), którego zeznania tworzą spójną całość z wyjaśnieniami - A. P.;

3) art. 7, art. 401 Kpk poprzez zupełne pominięcie, iż wyjaśnienia A. B. (1) o rzekomym informowaniu A. P. o przedmiocie działalności, pozostaje w zupełnej sprzeczności z wyjaśnieniami R. K. (1) (k.2140), D. G. (k. 2147, k. 2128), T. S. (k.2148), którzy wskazują, iż A. P. nie miał świadomości, że w przewożonym towarze ukryte pozostają papierosy;

4) art. 401 Kpk poprzez pominięcie przez Sąd I Instancji ostatnich wyjaśnień A. B. (1) z rozprawy z 23 stycznia 2015 roku, w których wyjaśnił, iż nie informował A. P. o faktycznie przewożonym towarze, a pomówienie oskarżonego, spowodowane było pomyleniem oskarżonego A. P. z innymi oskarżonymi (kierowcami), którzy posiadali takie informacje;

5) art. 410 Kpk poprzez niewyjaśnienie przez Sąd I instancji najważniejszej okoliczności w przypadku oskarżonego A. P., tj. skąd oskarżony znalazł się w firmie żony M. M. (1), a w szczególności przywołania na tą okoliczność - zdaniem Sądu I instancji - dwóch wiarygodnych dowodów wyjaśnień A. B. (1) i zeznań M. M. (1) - podczas, gdy powyższe dowody przedstawiają dwie (wzajemnie wykluczające się wersje), jak A. P. poznał M. M. (1), a także, jak rozpoczął współpracę z firmą (...);

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na przyjęciu, iż oskarżony A. P. wiedział o przedmiocie działalności pozostałych oskarżonych;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. P. uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, a także, iż brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej;

8) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w zakresie wysokości uzyskanej korzyści majątkowej, jaką osiągnąć miał w wyniku zarzucanych mu czynów.

z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku nie uwzględnienia powyższych zrzutów obrońca oskarżonego podniósł zarzut:

9) rażącej niewspółmierności kary oraz zastosowanego środka karnego w stosunku do winy oskarżonego.

Na podstawie zarzutów postawionych w niniejszym środku zaskarżenia, zgodnie z art. 437 § 1 Kpk -wniósł o:

1) uniewinnienie oskarżonego A. P. od stawianych zarzutów, ewentualnie uchylenie oznaczonego powyżej orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego A. P. i przekazanie sprawy Sądowa I instancji do ponownego rozpoznania;

2) alternatywnie w przypadku uznania, iż tylko zarzut zawarty w punkcie 8 zasługuje na uwzględnienie, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie kary grzywny orzeczonej oraz ograniczenie środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej uzyskanej korzyści majątkowej.

Obrońca oskarżonych A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydział Karny z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt HI K 300/12 w zakresie, w jakim odnoszą się odpowiednio do oskarżonych:

1. A. B. (1); D. G.; R. K. (1):

- w zakresie zarzutu I- w całości;
- w zakresie zarzutu II- w całości
- w zakresie zarzutu III odnośnik drugi i trzeci wyroku - w całości
- w zakresie zarzutu III odnośnik pierwszy, czwarty i piąty wyroku - w części dotyczącej kary

2. Ł. P., P. K.

- w zakresie zarzutu I- w całości;
- w zakresie zarzutu II- w całości

Wyrokowi zarzucił:

W zakresie zarzutu I:

A. Odnośnie oskarżonych: A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K.:

I. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą i jednostronną ocenę dowodów, co przekracza ramy swobodnej oceny dowodów:

a/ polegającą na bezzasadnym uznaniu, że działania oskarżonych wykroczały poza ramy współsprawstwa, a zarzucone im przestępstwa zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, że takowa grupa istniała, gdyż działania poszczególnych oskarżonych cechowała daleko idąca niezależność i samodzielność, nie istniało żadne centrum decyzyjne ani system mający na celu wymuszanie posłuszeństwa członków grupy, a nadto poszczególne osoby należące zdaniem Sądu do zorganizowanej grupy uczestniczyły w jednostkowych czynach, w różnych okresach

b/ polegające na odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom wszystkich oskarżonych w zakresie w jakim konsekwentnie wskazywali, że nie brali udziału w zorganizowanej grupie przestępczej

c/ polegające na odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. K. (1) w zakresie w jakim wskazywał, że pierwszą styczność z przemytem miał pod koniec 2010 r., a w latach 2008-2009 nie znał ani A. B. (1),

ani D. G. i w konsekwencji bezzasadne przyjęcie, że oskarżony R. K. (1) w okresie od 2008 r. do 2011 r. uczestniczył w strukturach rzekomej grupy przestępczej i nią kierował,

c/ polegające na odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych Ł. P. i P. K. w zakresie w jakim konsekwentnie wskazywali, że nie mieli świadomości co do istnienia rzekomej zorganizowanej grupy ani nie pełnili żadnej roli w ramach grupy, podczas gdy powyższa okoliczność została potwierdzona w toku postępowania przed sądem a quo.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść :

- polegający na pominięciu ustaleń istotnych dla wydania prawidłowego wyroku i przez to przyjęcie, iż zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. a nadto oskarżeni A. B. (1), D. G. oraz R. K. (1) czynu z art. 258 § 3 k.k. podczas gdy obiektywna, poczyniona zgodnie z art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego w postaci min. konsekwentnych wyjaśnień oskarżonych prowadzi do wniosków odmiennych.

W zakresie zarzutu II:

A. Odnośnie oskarżonych A. B. (1), P. K., Ł. P.

III. Obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 7 i art. 114 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz. Urz. UE L 239, z dnia 22 września 2000 r.) polegającą na wszczęciu i prowadzeniu postępowania karnego, mimo, że postępowanie karne co do tego samego czynu i tych samych osób zostało prawomocnie zakończone, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

B. Odnośnie oskarżonych D. G. i R. K. (1):

IV. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą i jednostronną ocenę dowodów, co przekracza ramy swobodnej oceny dowodów:

a/ polegającą na bezzasadnym uznaniu, że R. K. (1) dopuścił się czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej podczas gdy prawidłowa analiza i ocena materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności wyjaśnień oskarżonego R. K. (1) a także dowodów z dokumentów prowadzi do odmiennych wniosków,

b/ polegające na odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego R. K. (1) w zakresie w jakim konsekwentnie wskazywał, że pierwszą styczność z papierosami miał najwcześniej w listopadzie 2010 r. i nie posiada żadnej wiedzy na temat zarzutu opisanego w pkt II a ponadto poznał A. B. (1) pod koniec 2009 r. a D. G. trzy miesiące wcześniej

c/ polegającą na bezzasadnym uznaniu, że D. G. dopuścił się czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej podczas gdy prawidłowa analiza i ocena materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności wyjaśnień oskarżonego D. G. prowadzi do odmiennych wniosków

W zakresie zarzutu III:

A. Odnośnie oskarżonych A. B. (1), D. G., R. K. (1), zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

V. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą i jednostronną ocenę dowodów, co przekracza ramy swobodnej oceny dowodów:

a/ polegającą na bezzasadnym uznaniu, że w okresie pomiędzy 02 marca 2011 r. a 25 maja 2011 r. wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami oskarżeni cztery razy współdziałali w wywiezieniu do Szwecji

papierosów marki J. (...) zapakowanych w bliżej nieustalony kamuflaż, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżeni dopuścili się takiego czynu

b/ poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych A. B. (1) oraz R. K. (1) w zakresie w jakim konsekwentnie wyjaśniali, że nie współdziałali w wywiezieniu do Szwecji w okresie pomiędzy 02 marca 2011 r. a 25 maja 2011 r. papierosów marki J. (...) a przemyty papierosów były tylko do Wielkiej Brytanii

c/ poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych A. B. (1) oraz R. K. (1) w zakresie ilości transportów do wielkiej Brytanii w okresie od 09 marca 2011 r. a 31 sierpnia 2011 r. oraz ilości przewożonych papierosów (a w konsekwencji niewłaściwe wskazanie należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie), podczas gdy brak jest w tym zakresie dowodów przeciwnych

VI. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, akcentując wbrew zasadzie obiektywizmu okoliczności niekorzystne dla oskarżonych, przy jednoczesnym pominięciu bądź bagatelizowaniu okoliczności dla nich korzystnych, w tym polegające na przyjęciu za podstawę wyroku tylko części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy tj. częściowo wyjaśnień T. S. przy całkowitym pominięciu wyjaśnień oskarżonych w zakresie w jakim kategorycznie zaprzeczali, aby dopuścili się w 2 okresie od marca 2011 r. do maja 2011 r. 4- krotnego przemytu do Szwecji, a ponadto nieuwzględnienie wyjaśnień T. S. w zakresie w jakim zaprzeczył, aby rzeczywiście wspomniane transporty miały miejsce

VII. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na pominięciu ustaleń istotnych dla wydania prawidłowego wyroku i przez to niezasadne przyjęcie, iż zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia czynu opisanego w pkt III odnośnik trzeciej części wstępnej wyroku, a nadto w okresie od 09.03.2011 r. do 31.08.2011 r. trzykrotnie przemycali papierosy J. (...) w ilości nie mniejszej niż 1.300.000 sztuk podczas gdy obiektywna, poczyniona zgodnie z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. ocena materiału dowodowego w postaci m.in. konsekwentnych wyjaśnień oskarżonych, w szczególności prowadzi do wniosku, że oskarżeni nie dopuścili się czynu stypizowanego w pkt III odnośnik trzeciej a ponadto w okresie od 09.03.2011 r. do 31.08.2011 r. dwukrotnie a nie co najmniej 3-krotnie przemycali papierosy w meblach, a w meble wchodziło nie więcej niż 6.000 sztang, co spowodowało ponadto błędne wyliczenia w zakresie narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

VIII. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu, art. 424 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, ogólny bez wyjaśnienia w jaki sposób Sąd doszedł do swoich ustaleń; w sposób uniemożliwiający dokładne prześledzenie toku rozumowania Sądu I instancji, w szczególności w zakresie czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, co w istotny sposób utrudnia polemikę z zaskarżonym wyrokiem oraz prowadzi do wniosku, iż kwestie zawarte w w/w punktach nie były przedmiotem pogłębionej analizy Sądu.

Ponadto z dalece posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd nie podzielił powyższych zarzutów dodatkowo zarzucam:

IX. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonych kar (art. 438 pkt 4 k.p.k.), poprzez wymierzenie oskarżonym, rażąco surowych kar jednostkowych, a w konsekwencji również kary łącznej, oraz ustalenie wysokości stawia dziennej grzywny na poziomie nieodpowiadającym stosunkom majątkowym, możliwościom zarobkowym oraz warunkom osobistym i rodzinnym co było wynikiem niedostatecznego uwzględnienia okoliczności związanych warunkami osobistymi oskarżonych a także ich postawą procesową wszystkich oskarżonych tracąc z pola widzenia,

że oskarżeni stawiali się zawsze na wezwanie organów, uczestniczyli w każdej czynności wyznaczonej przez organy i składali w toku postępowania obszernie wyjaśnienia, ujawniając istotne okoliczności popełnienia czynów zabronionych, co winno skutkować nadzwyczajnym złagodzeniem kary, w myśl przepisu art. 60 § 3 k.k.

Obrońca oskarżonych wniósł o:

I. w zakresie zarzutu I

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K. od popełnienia czynu przypisanego im w pkt I części wstępnej wyroku,

II. w zakresie zarzutu II:

1. w stosunku do oskarżonych A. B. (1), P. K., Ł. P. o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w pkt II części wstępnej wyroku

2. w stosunku do oskarżonych D. G. i R. K. (1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynu przypisanego im w pkt II części wstępnej wyroku

III. w zakresie zarzutu III:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynu przypisanego im w pkt III odnośnik drugi części wstępnej wyroku

2. wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonym w pkt III odnośnik trzeci ustalenia, że oskarżeni współdziałali w wywiezieniu papierosów do Wlk. Brytanii co najmniej 3 razy a nadto, że wywieźli każdorazowo co najmniej 1.300.000 sztuk

3. obniżenie wysokości wymierzonych oskarżonym w zakresie pkt III odnośnik pierwszy oraz od trzeciego do piątego kar

a ponadto wniósł o:

IV. wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych oskarżonym w pkt I-III działanie w zorganizowanej grupie przestępczej a nadto z podstawy skazania za czyn opisany w pkt II i III wyeliminowanie art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.

V. uchylenie orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności zawarte w pleć VI i wymierzenie oskarżonym kar jednostkowych i kary łącznej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

VI. uchylenie wobec oskarżonych rozstrzygnięcia zawartego w pkt IX wydanego na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k.s.

VII. obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania odwoławczego

ewentualnie wniósł o :

VIII. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora i obrońców oskarżonych okazały się częściowo zasadne.

Przed przystąpieniem do omawiania szczegółowych zarzutów warto poczynić cztery zastrzeżenia natury ogólnej, wynikającej bądź to z oczywistej zasadności zarzutów apelacyjnych bądź też z zarzutów powtarzających się w więcej niż jednej apelacji.

Po pierwsze, zarzuty obrazy przepisu art. 424 k.p.k. nie mogły doprowadzić do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z tego powodu, że uzasadnienie jako sporządzane po ogłoszeniu wyroku nie może w żaden sposób wpływać na jego treść, a zmianę lub uchylenie wyroku powodować mogą tylko zarzuty obrazy przepisów postępowania, dla których wykazano, iż mogły wpływać na treść zaskarżonego wyroku (arg. z art. 438 pkt 2 k.p.k.). Sąd Apelacyjny w Szczecinie podziela w pełni orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie (odwołując się chociażby do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014r., V KK 229/13, OSN wyd. Prok. i prawo 2014/4/19) i wskazuje, że wpływ na treść wyroku mogą mieć co najwyżej uchybienia treści art. 5, 7 lub 410 k.p.k. zawarte w uzasadnieniu, a nie obraza art. 424 k.p.k. jako takiego. Obrońca oskarżonego A. P. przyznaje na str. 4 swojej apelacji, że uchybienie to w sposób oczywisty nie może wprost przekładać się na rozstrzygnięcie, gdyż „Sąd meriti osobiście przeprowadzał postępowanie dowodowe i na tej podstawie dokonał rozstrzygnięcia”. Zastrzega jednak, że jego zdaniem sporządzone uzasadnienie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji, ponieważ „skarżący, którego obowiązkiem procesowym jest określenie w zarzutach zakresu uchybień Sądu I instancji nie może w ustawowym terminie zweryfikować poprawności postępowania sądu, co do ustaleń faktycznych”. Skarżącemu umyka z pola widzenia okoliczność, że „Ustalenia faktyczne będące podstawą dokonywanej subsumcji pod normy prawa karnego znajdują się w wyroku, nie zaś w pisemnym jego uzasadnieniu” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013r., sygn. II KK 70/12), a zatem lektura zarzutów przypisanych oskarżonemu jest wystarczająca do określenia granic sprawstwa. Uszczegółowieniem ustaleń faktycznych zawartych w wyroku jest ta część uzasadnienia, w której Sąd odtwarza przebieg zdarzeń, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych zawartych w wyroku, w tym konkretnym przypadku umieszczona na str. 1-17 uzasadnienia. Ponadto obrońca oskarżonego A. P. występuje w sprawie od 3,5 roku (k. 2776, upoważnienie do obrony z 18.05.2012r.) i znane są mu zarzuty stawiane reprezentowanemu przez niego klientowi, tym bardziej, iż Sąd I instancji niemal w niezmienionej formie przypisał zarzuty z aktu oskarżenia. Natomiast troska o sąd odwoławczy, który dysponując wadliwym, według autora apelacji, uzasadnieniem musiałby ponownie odtwarzać ustalenia faktyczne, aczkolwiek sympatyczna, jest niepotrzebna, bo przeczytanie akt, wyroku, uzasadnienia i apelacji jest wystarczające do wydania wyroku apelacyjnego. Dlatego zarzuty obrazy art. 424 k.p.k. zostały co do zasady uznane za nietrafne.

Po drugie, wszystkim oskarżonym, oprócz udziału w zorganizowanej grupie przestępczej przypisano czyny polegające na paserstwie akcyzowym w zbiegu z paserstwem celnym. Oznacza to, że dla ustalenia typu czynu z art. 65 k.k.s., czy chodzi o typ podstawowy z art. 65 §1 k.k.s., typ uprzywilejowany małej wartości z art. 65 §3 k.k.s., czy też nadzwyczajne obostrzenie z uwagi na wartość dużą lub wielką, ważna jest tylko wysokość akcyzy narażonej na uszczuplenie. Podobnie w przypadku czynu z art. 91 §1 k.k.s., jego form uprzywilejowanych i kwalifikowanych, liczy się tylko wartość cła narażonego na uszczuplenie. Dla żadnego z tych typów czynów zabronionych nie ma znaczenia podatek od towarów i usług (VAT), zatem nie należy on do znamion czynów przypisanych oskarżonym, co słusznie podniósł adw. Z. P. w trakcie rozprawy apelacyjnej, ale co również dostrzegł Sąd odwoławczy na podstawie art. 440 k.p.k. Nie oznacza to, że oskarżeni nie narazili tego podatku na uszczuplenie. Wręcz przeciwnie, ominęli oni płacenie go w sposób bezprawny. Nie wyczerpali jednak w ten sposób znamion czynów z art. 65 ani 91 k.k.s., stąd generalna zmiana, jakiej dokonał Sąd odwoławczy polegała na wyeliminowaniu z opisu czynów II - V podatku VAT i skorygowaniu wartości łącznej należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie. Z uwagi na zakres zaskarżenia wyroku przez prokuratora poczynienie mniej korzystnych dla oskarżonych ustaleń jest już w niniejszej sprawie niemożliwe.

Po trzecie, oczywiście trafnie prokurator zarzucił obrazę art. 23 §3 k.k.s., podnosząc, iż Sąd I instancji wymierzając karę grzywny R. K. (2), P. K., M. C. i Ł. P. ustalił stawkę dzienną na zbyt niskim poziomie. W 2008r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1126 złotych, co oznacza, że najniższa stawka dzienna grzywna wynosząca 1/30 minimalnego wynagrodzenia powinna wynosić 38 złotych. Podobnie w 2011r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1386 złotych, co oznacza, iż najniższa stawka dzienna wynosiła 44 złote. Sąd I instancji orzekł wobec R. K. (2), P. K. i Ł. P. za czyn II, a R. K. (2) i M. C. za czyn IV grzywnę ze stawką dzienną wynoszącą 30 złotych, zatem poniżej minimum ustawowego. Dlatego oczywiście zasadny okazał się zarzut apelacji prokuratora, a ponieważ kwestia ta dotyczyła dwóch czynów, należało podnieść ją w rozważaniach ogólnych.

Wreszcie, po czwarte, znowu oczywiście trafny okazał się zarzut apelacji prokuratora, który dopatrywał się obrazy prawa materialnego przez to, że wymierzając oskarżonym kary łączne Sąd I instancji przywołał w podstawie jej wymiaru art.

39 §1 k.k.s., a pominał §2 tego artykułu zasady łączenia kar za przestępstwo powszechne i przestępstwo skarbowe. Zaskoczenie budzi natomiast fakt, że uchybienie to dotyczy wszystkich 11 oskarżonych, natomiast prokurator zarzucił obrazę tego przepisu wobec oskarżonych, ale z pominięciem A. B. (1), D. G. i R. K. (1), mimo że im również wymierzono karę łączną na podstawie art. 39 §1 k.k.s. Dlatego podstawę wymiaru kar łącznych należało uzupełnić o art. 39 §2 k.k.s. uznając trafność apelacji prokuratora w tym zakresie, natomiast wobec trzech oskarżonych wymienionych w poprzednim zdaniu, Sąd odwoławczy uzupełnił podstawę wymiaru kary łącznej o art. 39 §2 k.k.s. na podstawie art. 435 k.p.k.

Przechodząc do omawiania zarzutów szczegółowych skierowanych przeciwko poszczególnym ustaleniom i rozstrzygnięciom, rozpocząć należy od czynu I według kolejności zawartej w części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji przypisał oskarżonym sprawstwo kierowania lub udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od stycznia 2008r. do 25 listopada 2011r. obrońcy oskarżonych kwestionowali zaś nie tylko przynależność ich klientów do grupy, ale w ogóle sam fakt istnienia grupy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, prawda leży po środku. Sąd meriti miał rację ustalając, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza. A. B. (1) wyjaśnił, że po wakacjach 2010r. uzgodnił z D. G., z którym znał się dużo wcześniej, iż potrzebują kogoś, kto mógłby załatwić transport i kierowców. W ten sposób skontaktowali się z R. K. (1), którego poznali pod koniec 2009r. Wspólnie we trzech podzielili role, według których D. G. organizował zakup i zbycie papierosów, A. B. (1) – hale i ludzi do przeładunku papierosów, zaś R. K. (1) – transport i kierowców. Zdarzały się od tego podziału wyjątki, np. wówczas, gdy A. P. jako kierowcę załatwił A. B. (1), ale to wynikało z jego osobistej znajomości z czasów odbywania kary w więzieniu w K.. W ocenie Sądu odwoławczego w okresie od września 2010r. do 25 listopada 2011r. można mówić o zorganizowanej grupie przestępczej, w której było wyodrębnione kierownictwo (A. B. (1), D. G., R. K. (1)), grupa zaufanych kierowców (J. J., T. S. i A. P.) oraz ładowaczy, którzy przywiezieni do hali potrafili usunąć część ładunku, umieścić papierosy wewnątrz kamuflażu i tak ułożyć ładunek z powrotem, by przy przypadkowej kontroli papierosy były niewidoczne. Działania podejmowane były w sposób zaplanowany, poszczególne nowe rodzaje przemytu poprzedzone były przejazdami na pusto, by sprawdzić czujność służb akcyzowych, zatem wymagały cierpliwości, zainwestowania pewnych pieniędzy w bezpieczeństwo przewozów, stały zbyt, zatem przy 12 przemytach papierosów, trwaniu grupy przez okres 15 miesięcy, zasadne jest przypisanie zorganizowania grupy przestępczej o stałym kierownictwie, dość stałym składzie osobowym, świadomości uczestniczenia w grupie i istniejącym podziale ról. Dlatego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji dotyczące istnienia zorganizowanej grupy w okresie od września 2010r. do 25 listopada 2011r. Sąd Apelacyjny podziela.

Inaczej natomiast należy się zapatrywać na kwestię wcześniejszego okresu. Według koncepcji prokuratora, którą podzielił Sąd I instancji, a kwestionują skarżący grupa miała istnieć od stycznia 2008r. W dalszej części uzasadnienia omówiona zostanie kwestia przemytu papierosów do Szwecji, który miał miejsce 23 listopada 2008r., a który nie mógł być przedmiotem orzekania przez sądy polskie. Poza tym zdarzeniem, przy przyjętej koncepcji miałyby dojść do popełnienia jednego przemytu w 2008r. do 20 listopada tego roku, następnie przez 2 lata miało nie dochodzić do żadnych czynów zabronionych, po czym grupa miała w okresie od września 2010r. do 25 listopada 2011r. dokonać 12 przemytów papierosów oraz kilku przejazdów bez papierosów w celu wypróbowania trasy, kamuflażu i czujności służb akcyzowych. Blisko dwuletni odstęp pomiędzy czynami nie da się wytłumaczyć, ani z punktu widzenia koncepcji ciągłości czynu, ani trwałości. Nie były prowadzone żadne prace przygotowawcze do kolejnych czynów, a okres ten nie ma również znaczenia dla odbywania kar w Szwecji, gdyż były one znacznie krótsze. Do tego pomiędzy zdarzeniem z 2008r. a czynami z końcówki 2010r. i z 2011r. doszło do niemal całkowitej wymiany składu grupy. Trzeba bowiem wskazać, że tylko 3 z 11 oskarżonych (A. B. (1), D. G. i R. K. (2)) brali udział w czynie z 2008r. i z lat 2010-2011. Czyn z 2008r. miał również inny charakter: nie było wyodrębnionego szefostwa, te same osoby, które ładowały samochód, jechały później wyładowywać go do Szwecji, a wraz z nimi również A. B. (1), który również wykonywał prace fizyczne. Przestępstwo to miało charakter typowy dla współsprawstwa całkowicie odmienny od zorganizowanej, podzielonej na role działalności z lat 2010-2011, która miała już profesjonalny charakter, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę próbne przejazdy, przygotowujące właściwe przemyty.

Odnosząc się do argumentów przedstawionych przez obrońców oskarżonych w zakresie dotyczącym lat 2010-2011, trzeba wskazać, że zarówno zorganizowany, przemyślany charakter działalności przedsięwziętej przez A. B. (1), D. G. i R. K. (1), jak i trwałość, wielość zachowań przemawiają za przypisaniem im sprawstwa kierowania grupą. Grupą nie miała być jedna osoba, która nią kierowała, ale polecenia wydawane były przez całą trójkę lub poszczególne osoby z tego grona. W wyjaśnieniach T. S. (k. 148-150, 617-622) i R. K. (2) (k. 336-342) z początkowej fazy postępowania przygotowawczego wynika, że polecenia odbierali od każdego z trójki B.-G.-K. i każdego z nich uznawali za równego pozostałym. Późniejsze odwołanie przez nich wyjaśnień i próba dostosowania ich do wyjaśnień składanych przez pozostałych oskarżonych została dostrzeżona przez Sąd I instancji, który szeroko je omówił, poddał analizie, a z wynikiem tej analizy Sąd odwoławczy się zgadza. Nie da się uznać za wiarygodne motywów zmiany wyjaśnień przez R. K. (2) (k. 1592), który odwołał wcześniejsze wyjaśnienia wskazując, że wcześniejsze wyjaśnienia złożył na skutek sugestii kobiety-prokuratora, która prowadziła postępowanie. Tyle, że z przyczyn personalnych, sama pani prokurator nie jest osobą, która mogła wywrzeć wpływ na R. K. (2), ani oskarżony nie był przesłuchiwany wyłącznie przez nią, ale składał wyjaśnienia również przed funkcjonariuszami (wcześniej i później niż przed prokuratorem) i przed sądem stosującym tymczasowe aresztowanie. Do tego należy dodać, iż okoliczności, które miały zostać zasugerowane nie były jeszcze znane prokuratorowi, a przy tym znalazły pokrycie w innych dowodach.

Również T. S., który zmienił radykalnie swoje wyjaśnienia, nie potrafił w racjonalny sposób wytłumaczyć tej zmiany, gdyż przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w trakcie rozprawy w dniu 21 listopada 2013r. (k. 6529 i nast.) powiedział, że nie przyznaje się do zarzucanych czynów, odmówił składania wyjaśnień, wskazał, że na pierwszych przesłuchaniach nie mówił prawdy i odmówił odpowiedzi na pytanie dlaczego tej prawdy nie mówił. Taka postawa wymyka się jakiegokolwiek rozsądnej ocenie w rozumieniu art. 7 k.p.k. i słusznie Sąd I instancji oparł się na pierwotnych wyjaśnieniach, uznając te z końcowej części postępowania przygotowawczego za złożone intencjonalnie w celu uniknięcia odpowiedzialności przez pozostałych sprawców. Jeżeli zważy się, że już z zeznań Z. K. (k. 101-104) wynika obawa T. S. przed szefami grupy i sam T. S. mówił o tym w wyjaśnieniach na k. 148-150, to motyw zmiany tych wyjaśnień jawi się jasny.

Nie sposób zaakceptować zarzutów obrońców M. C. i A. P. jakoby doszło do nieuzasadnionego przypisania sprawstwa członkostwa w grupie tym oskarżonym. M. C. brał udział w grupie jako jeden z ładowaczy papierosów, znał skład grupy, wiele z tych osób widywał przy kolejnych transportach papierosów, wykonywał polecenia wydawane przez R. K. (1) i A. B. (1), wiedział o istnieniu kierowców wywożących papierosy bez akcyzy za granicę oraz innych osobach ładujących papierosy, znał bowiem R. K. i T. S. (k. 288-294). Zważywszy na ilość transportów, w których pakowaniu brał udział i stały swój udział, przypisanie mu sprawstwa było prawidłowe.

Podobnie A. P., który poznał A. B. (1) w momencie, gdy ten odbywał karę w szwedzkim więzieniu za udział w przemyśle, znał swoją rolę przewoźnika papierosów bez akcyzy. Wiedział, że za próbny przewóz bez papierosów dostawał znacznie mniejsze wynagrodzenie, a za przemyt papierosów miały to być kilkukrotnie wyższe pieniądze. Oskarżony wziął udział w przewozach próbnym, w dwóch przemytach i został ujęty w czasie próby trzeciego, stąd znał zorganizowany charakter działalności, dlatego przypisanie mu sprawstwa do czynu z art. 258 §1 k.k. jest zasadne.

Zmiana opisu czynu pierwszego i skrócenie tego okresu przez wyeliminowanie okresu od 1 stycznia 2008r. do 31 sierpnia 2010r. musiało skutkować uniewinnieniem P. K. i Ł. P. od przestępstwa z art. 258 §1 k.k., a w konsekwencji uchyleniem kar łącznych wymierzonych tym oskarżonym. Dodatkowo za taką decyzję przemawia fakt, że po ujęciu i odbyciu kary, obaj oskarżeni dobrowolnie zaniechali dalszego popełniania czynów zabronionych. P. K. wyjaśnił (k. 1097-1101 i 1112-1113), że „jak wyszedłem już nikt mnie nie namówił na przemyt papierosów”. Ł. P. (k. 1102-1105) wyjaśnił, że „po wyjściu na wolność i powrocie ze Szwecji chciałem wszystko zacząć od nowa”. Zważywszy, że w przypadku obu oskarżonych udział w przestępstwie skończył się rozwodem lub innymi konfliktami rodzinnymi, można powiedzieć, że resocjalizacja wynikała zarówno z własnych przeżyć, jak i zauważalnych konsekwencji rodzinnych wynikających z odbywania kary. Należało przy tym wziąć pod uwagę amatorski sposób dokonania przemytu, gdyż już po pierwszym przemyśle zostali zauważeni i poddani obserwacji skutkującej ujęciem przy drugim przemyśle, w

związku z czym trzeba uznać, że oskarżeni działali w ramach współsprawstwa przy popełnieniu przemytu sprzed 20 listopada 2008r.

Dlatego Sąd odwoławczy uznał za konieczną zmianę opisu czynu pierwszego przez wskazanie początkowej daty funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej na 1 września 2010r. oraz uniewinnienie P. K. i Ł. P. od udziału w grupie. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było uchylene kar łącznych orzeczonych wobec P. K. i Ł. P..

Obrońca oskarżonych A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K. ma oczywiście rację, że nie wykazano istnienia hierarchii grupy, ani systemu wymuszania posłuszeństwa, ale cechy takie są typowe dla związków przestępczych, a tego, ani prokurator nie zarzucał, ani Sąd nie przypisał, stąd argumenty te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Zmiana opisu czynu, w szczególności skrócenie czasu trwania grupy wymagało analizy struktury kar orzeczonych za ten czyn. Z jednej strony czas trwania grupy został skrócony z 47 miesięcy do 15 miesięcy. Z drugiej jednak strony z 13 przemytów przedmiotem działania grupy pozostało 12 przypadków przewozu papierosów nieoznaczonych znakami akcyzy. Konieczne stało się złagodzenie kar orzeczonych za czyn I. Uwzględniając stopień skrócenia okresu trwania grupy, nieznaczne tylko zmniejszenie zakresu działania grupy, stopień społecznej szkodliwości takich zachowań, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż konieczne jest zmniejszenie kar dla A. B. (1), D. G. i R. K. (1) za ten czyn z 2 lat do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei T. S. i J. J., którzy brali udział we wszystkich 12 przemytach kary obniżono z roku do 10 miesięcy pozbawienia wolności. M. C. i R. K. (2) biorącym udział w 8 przemytach kary obniżono z roku do 7 miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. P. i T. K. biorącym udział tylko w 3 przemytach do kar po 4 miesiące pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu prokuratora, jakoby J. J. należało orzec karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za ten czyn. Rola J. J. nie odbiegała od pozycji, jaką w grupie miał T. S. i nie było podstaw do różnicowania kary za ten czyn do wysokości niższej tylko od szefów grupy. W ocenie Sądu odwoławczego z uwagi na wielość przemytów, w których J. J. uczestniczył i z racji jego pozycji w grupie za przestępstwo samego formalnego udziału w grupie powinna mu być orzeczona taka sama kara, jak T. S..

Argumentacja dotycząca pierwszego z czynów według numeracji z części wstępnej zaskarżonego wyroku w dużej mierze pokrywa się z motywami dotyczącego rozstrzygnięcia o drugim z czynów.

Obrońca A. B. (1), D. G., R. K. (1), Ł. P., P. K. miałby rację podnosząc zarzut naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej poprzez obrazę art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985r. (Dz. Urz. UE L 239, poz. 19 z dnia 22 września 2000r.), gdyby chodziło o ten sam czyn, o którym rozstrzygnął sąd szwedzki i sąd polski. Art. 54 Konwencji stanowi bowiem, że:

„ Art. 54. Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej Umawiającej się Strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem, że została nałożona i wykonana kara lub jest w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony”.

Oznacza to, że musi zachodzić warunek tożsamości czynu, tożsamości sprawców i wykonania (wykonywania) kary za ten czyn. Tymczasem Sąd Rejonowy w Y. wyrokiem z 11.02.2009r. (sygn. B 3120-08) skazał A. B. (1), R. K. (2), Ł. P., M. K. i P. K. (posługującego się dokumentami i imieniem brata W. K.) za nielegalne przemieszczanie towarów podlegających akcyzie w dniu 23.11.2008r. Tłumaczenie wyroków, odrębnych dla każdego oskarżonego oraz uzasadnienie znajduje się na k. 4070-4084. Sąd Apelacyjny dla S. i B. w M. wyrokiem z 23.04.2009r., sygn. B 373-09 utrzymał ten wyrok w mocy. Oznacza to, że art. 54 Konwencji Wykonawczej znajduje zastosowanie tylko do czynu z 23 listopada 2008r. Na marginesie argumentacji zawartej w apelacjach obrońców oskarżonych kwestionujących nadmierną skrótowość uzasadnienia zaskarżonego wyroku, warto wskazać, że Sąd I instancji sporządził uzasadnienie już po 1 lipca 2015r., a zatem powinno być ono związane, natomiast do zwięzłości uzasadnień sądów szwedzkich obu instancji, jeszcze mu daleko.

Od samego początku postępowania R. K. (2) wyjaśniał, że przemyty papierosów do Szwecji w 2008r. miały miejsce dwukrotnie. Wyjaśnił (k. 336-342), że jeździli dwoma busami, którymi kierowali P. K. i Ł. P., a wraz z nimi i R. K. (2) jechali A. B. (1) i „(...)”. Również P. K. wskazał, że doszło do dwóch przemytów, a w trakcie drugiego zostali zatrzymani. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych na k. 336-337 umiejscawia przemyty 4-5 lat przed przesłuchaniem (które odbyło się 30.11.2011r.), jednakże niewątpliwie popełnia błąd co do czasu, gdyż jednocześnie wskazuje, że 3 lata temu wrócił ze Szwecji, gdzie odbył „wyrok 9 miesięcy za przemyt”. Z wyroku sądu szwedzkiego wynika, że przemyt, za który R. K. (2) odbył karę, miał miejsce 23 listopada 2008r., a dopiero po zatrzymaniu oskarżony odbył karę. Dlatego poza nieprecyzyjnym określeniem czasu pierwszego przemytu do Szwecji w 2008r. wyjaśnienia R. K. (2) z k. 336-338 dostarczają dużej wiedzy odnośnie samego zdarzenia, gdyż wyjaśnił on, że po przyjeździe obu busów jeden z mieszkających w Szwecji Polaków otworzył pomieszczenie gospodarcze, po czym udali się do G., gdzie jakiś Arab lub Turek wręczył im pieniądze. Wyjaśnienia te korespondują z materiałami z postępowania przed organami szwedzkimi i ustaleniami zawartymi w uzasadnieniach wyroku Sądu Rejonowego w Y. oraz Sądu Apelacyjnego w M., w których znajdują się dane A. I.. Pozostałe ujawnione materiały z postępowania szwedzkiego wskazują w jaki sposób doszło do wynajęcia magazynu, że odbyło się to za pośrednictwem Polki M. M. (2) i jej męża, oraz że magazyn opłacali A. B. (1) i D. G.. Te dowody ocenione łącznie wskazują, że do oba transporty papierosów odbyły się do tego samego magazynu, a zważywszy, kiedy został on wynajęty, musiało to mieć miejsce w 2008r., krótko przed drugim przemytem.

Materiały przekazane z postępowania szwedzkiego potwierdzają wersję, że doszło do przewozu papierosów w wentylatorach, odbywało się to dwoma busami, a ponieważ P. K. kwestionował by wiedział cokolwiek o drugim pojeździe i przewożonych w nich papierosach, sprawdzono połączenia odbywane między poszczególnymi zatrzymanymi osobami, co pozwoliło ustalić, że współdziałali ze sobą przy przemycie. Wreszcie, materiały procesowe z obserwacji prowadzonej przez celników szwedzkich wskazują, że do obserwowanego przez nich magazynu papierosy z zagranicy przywożone były krótko przed 23 listopada 2008r.

Dlatego wyrok skazujący sądów szwedzkich wyłącza możliwość ponownego skazania za czyn z 23 listopada 2008r., ale nie zwalnia od możliwości osądzenia pierwszego z przemytów zaistniałego wcześniej. W związku z tym nie doszło do bezwzględnej przesłanki odwoławczej polegającej na obrazie art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen.

Zachowanie, jakiego dopuścili się A. B. (1), R. K. (2), P. K. i Ł. P. nosiło znamiona czynu z art. z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. Oskarżeni nabyli papierosy L. bez polskiej akcyzy, a zatem pochodzące z czynu z art. 63 k.k.s., które zostały wprowadzone na polski obszar celny z pominięciem obowiązku zapłaty cła, czyli pochodzące z czynu z art. 86 k.k.s. Dopuścili się zatem jednym czynem paserstwa akcyzowego i paserstwa celnego. Po wyeliminowaniu wartości podatku VAT, pozostała wartość uszczuplonej akcyzy w kwocie 491.294 złotych, a zatem powodująca, iż czyn oskarżonych dotyczył typu podstawowego z art. 65 §1 k.k.s. Wartość cła wynosiła jednak 27.648 złotych, a zatem była to wartość mała (wynosząca w 2008r. do 225.000 złotych), stąd uzasadnione było zastosowanie typu uprzywilejowanego z art. 91 §3 k.k.s. Suma wartość uszczuplonego cła i akcyzy wynosiła 518.942 złotych, czyli było to wartość mniejsza niż duża, gdyż próg wartości dużej wynosił w 2008r. 563.000 złotych. Stąd konieczna była zmiana opisu czynu drugiego przez ustalenie wartości narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych i ustalenie, że wartość ta nie była duża, a w konsekwencji wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 37 §1 pkt 1 k.k.s.

Na sprawstwo D. G. wskazują wyjaśnienia Ł. P. (k. 1102-1105) osoby uczestniczącej tylko w przemycie z 2008r., który zidentyfikował D. G. jako uczestnika przemytu, a dodatkowo wskazał, że zleceniodawcą wyjazdu był znajomy D.. D. G. był również osobą, która nabyła papierosy później zapakowane i przewiezione do Szwecji. Na sprawstwo oskarżonego co do tego czynu wskazują również dowody przeprowadzone przed szwedzkim sądem. To z nich wynika, że A. B. (1) i D. G. wspólnie za pośrednictwem M. M. (2), wynajęli halę od C. i gdy została wystawiona pierwsza faktura za wynajem, obaj wręczyli M. M. (2) w jej mieszkaniu pieniądze (12.500 koron) by za nią zapłaciła. Dlatego, zważywszy na współudział D. G. w czynie drugim, słusznie przypisano mu sprawstwo.

Sąd odwoławczy dostrzega natomiast brak jakiegokolwiek ustalenia faktycznego na str. 4-5 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, które by wskazywało na udział R. K. (1) w tym przestępstwie. Sam R. K. (1) wyjaśnił, że poznał się z A. B. (1) i D. G. w końcowym kwartale 2009r. (z jednym wcześniej, z drugim trzy miesiące później), a o przemytach

zaczęli rozmawiać pod koniec sierpnia 2010r. Wersji tej nie można przeciwstawić jakiegokolwiek dowodu, a Sąd I instancji nie poczynił żadnego ustalenia na czym miał polegać udział R. K. (1) w przestępstwie. R. K. (1) odpowiadał w grupie za wynajęcie ciężarówek TIR, a tymczasem w 2008r. papierosy przewożone były dwoma busami. Żaden z dowodów przywołanych na początku strony 5 nie wskazuje, by R. K. (1) miał brać udział w przemyśle z 2008r. Jedyne zdanie, które dawałoby cień podejrzenia wypowiedział R. K. (2) (k. 336-342) mówiąc „wtedy już pracowałem dla tej grupy, tj. dla A. B. (1), R. K. (1) i D. G., ja dwukrotnie jeździłem do Szwecji do rozładunku papierosów”. W ocenie Sądu odwoławczego R. K. (2) wymieniając wszystkich trzech oskarżonych odwoływał się do składu grupy z lat 2010-2011, wskazując na tożsamość grupy, gdyż rzeczywiście A. B. (1) i D. G. funkcjonowali dalej, a R. K. (2) był jedynym oprócz nich, który wrócił do przemytów w 2010r. Ponieważ jednak z tych wyjaśnień nie da się wywnioskować, jaki był udział R. K. (1) w przemyśle i wiedzy takiej nie dostarczają materiały z postępowania szwedzkiego, gdzie weryfikowano wszystkie rozmowy telefoniczne, nie sposób ustalić, by R. K. (1) brał udział w przemyśle w 2008r. Dlatego Sąd podzielił zarzut apelacji obrońcy R. K. (1) i zmienił wyrok w ten sposób, że uniewinnił go od czynu drugiego.

Ponieważ czyn drugi według numeracji z części wstępnej popełniony został poza grupą zorganizowaną, gdyż grupa powstała dopiero w 2010r., konieczne stało się wyeliminowanie z opisu czynu zwrotu „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I”, a z kwalifikacji prawnej art. 37 §1 pkt 5 k.k.s.

W opisie czynu zawarto stwierdzenie, że oskarżeni dopuścili się co najmniej jednego przewozu papierosów, jednakże przedmiotem osądu mógł być tylko pierwszy przemyt popełniony przed 23 listopada 2008r., dlatego konieczne było wykreślenie zapisu o „co najmniej” jednym przemyśle, skoro przedmiotem rozstrzygnięcia był jeden przemyt, a co z kolei powoduje niemożność przypisania, że czynu dopuścili się „czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu”. Dlatego zapis ten został usunięty z opisu czynu, a z kwalifikacji prawnej czynu wykreślono art. 37 §1 pkt 2 k.k.s.

Zmiana kwalifikacji prawnej czynu drugiego spowodowała konieczność określenia na nowo podstawy wymiaru kary. Ponieważ przepis art. 65 §1 k.k.s. przewiduje znacznie surowszą sankcję, należało ten przepis wskazać jako podstawę wymiaru kary w związku z art. 7 §2 k.k.s.

Wyeliminowanie podstaw nadzwyczajnego obostrzenia kary powodowało konieczność ustalenia na nowo kar jednostkowych orzeczonych za ten czyn.

Pomijając kary orzeczone wobec uniewinnionego R. K. (1), dotychczas orzeczono kary:

- A. B. (1) i D. G. – kary po rok pozbawienia wolności i po 150 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,
- R. K. (2), P. K. i Ł. P. – kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności i po 150 stawek dziennych grzywny po 30 złotych.

Stosując art. 38 §2 k.k.s. Sąd I instancji orzekał w granicach od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 10 lat pozbawienia wolności oraz od 10 do 1.080 stawek dziennych grzywny. Po wyeliminowaniu podstaw nadzwyczajnego obostrzenia kary, granice wymiaru kary kształtowały się od 5 dni do 5 lat pozbawienia wolności oraz od 10 do 720 stawek dziennych grzywny. Dlatego Sąd odwoławczy uznał, że względy prewencji ogólnej i szczególnej, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu sprawców przemawiają za wymierzeniem im za ten czyn: A. B. (1) i D. G. po 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 stawek dziennych grzywny po 600 złotych, zaś R. K. (2), P. K. i Ł. P. po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 stawek dziennych grzywny po 38 złotych.

Zmiana wysokości kar orzeczonych wobec A. B. (1), D. G. i R. K. (2) oraz uniewinnienie R. K. (1) od jednego czynu spowodowały konieczność uchylecia kar łącznych wobec tych oskarżonych.

Czyny przypisane w punktach III-V części dyspozytywnej podzielone zostały według kryterium podmiotowego, gdyż czyn III został przypisany A. B. (1), D. G., R. K. (1), J. J. i T. S. uczestniczącym we wszystkich 11 przemytach dokonanych w latach 2010-2011. Czyn IV przypisany został R. K. (2) i M. C., zaś czyn V A. P. i T. K.. Wszystkie te zarzuty dotyczą tych samych zdarzeń pogrupowanych według udziału w nich poszczególnych osób. Dlatego Sąd będzie się odnosił do nich, opisując grupy przemytów.

Chronologicznie pierwsza grupa przewozów papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, to dwa przewozy papierosów do Wielkiej Brytanii, gdzie stosowano jako kamuflaż szyby zbrojone (tiret pierwsze w zarzucie III i tiret pierwsze w zarzucie IV). R. K. (2), J. J. i T. S. nie kwestionowali tej grupy zarzutów w ogóle, obrońca A. B. (1), D. G. i R. K. (1) – tylko co do kary, zaś jedynym, który zaskarżył ten wyrok w całości był obrońca M. C., aczkolwiek i on wnosił jedynie o wyeliminowanie z opisu czynu działania w zorganizowanej grupie przestępczej (do czego Sąd Apelacyjny już się odniósł) i uczynienia sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu. Prokurator kwestionował jedynie wysokość stawki dziennej grzywny wymierzonej M. C. i R. K. (2).

Pozostawiając na uboczu omówioną już potrzebę wyeliminowania kwoty podatku VAT, jako niemającej znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy przyjęto kwalifikację z art. 65 i 91 k.k.s., wskazać należy, iż wszyscy oskarżeni, którym przypisano tę sekwencję dwóch przemytów przyznali się do winy, a jedyną wątpliwość wzbudza początkowa data tych czynów. T. S. wskazał, że data początkowa wskazana w zarzutach prokuratora się zgadza. D. G. wyjaśnił (k. 788-797), że on i A. B. (1) spotkali się z R. K. (1) około września 2010r. i wtedy przedstawili ofertę przemytu papierosów do Anglii. R. K. (1) (k. 798-806) wyjaśnił, że pod koniec sierpnia 2010r. opuścił zakład karny, spotkał się z D. G. i A. B. (1) i spontanicznie weszli w przemyty do Anglii. A. B. (1) (k. 807-814) potwierdził wyjaśnienia T. S., że przemyty rozpoczęły się w połowie 2010r., ale po wakacjach. W późniejszym okresie to stanowisko ewoluowało, tak iż R. K. (1) zaczął już nawet wskazywać, że pierwszy kontakt z papierosami miał w listopadzie 2010r., jednakże słusznie i w zgodzie z art. 7 k.p.k. Sąd I instancji nie dał wiary tej zmianie wyjaśnień, tym bardziej, że oskarżony nie potrafił tej zmiany wyjaśnić przekonująco i rozsądnie.

R. K. (1), jak wynika z danych z akt sprawy i z systemu (...) opuścił zakład karny w dniu 18 lipca 2010r. Wykluczałoby to wersję T. S. jakoby do przemytów dochodziło już od połowy 2010r.

Dlatego wątpliwość co do początkowej daty przewozu papierosów do Wielkiej Brytanii należało rozstrzygnąć przez przyjęcie, iż do przemytów doszło po wakacjach 2010r., czyli od dnia 1 września 2010r.

Jedyna wątpliwość co do winy podnoszona przez obrońców oskarżonych dotyczyła tego, czy oskarżony M. C. popełniając czyn czwarty według numeracji części wstępnej działał czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Odnosząc się do tego zarzutu, wskazać należy, że M. C. brał udział w pakowaniu 8 transportów papierosów uzyskując z tego stałe dochody. Ustawodawca ustalając, iż podstawą nadzwyczajnego obostrzenia kary jest uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałego źródła dochodu nie miał na myśli, ani głównego, ani jedynego źródła zarobkowania, ale wskazywał na stałe uzyskiwanie korzyści z przestępstwa, a do takiej sytuacji w niniejszej sprawie doszło. W związku z tym Sąd nie uwzględnił wniosku nr III zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego M. C., także co do pozostałych przemytów.

Dlatego w zakresie rozstrzygnięcia o winie co do dwóch przemytów papierosów do Wielkiej Brytanii, Sąd odwoławczy skorygował początkową datę czynu, w pozostałym zakresie utrzymując wyrok w mocy. Odnosnie kar i środków karnych Sąd wypowie się w dalszej części.

Drugą grupę przemytów stanowiły 4 przewozy papierosów do Szwecji w okresie od 2.03.2011r. do 25.05.2011r. (tiret drugie w zarzucie III). W tym zakresie wyrok został zaskarżony co do winy przez obrońcę oskarżonych A. B. (1), D. G. i R. K. (1).

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji bazują na wyjaśnieniach T. S. z postępowania przygotowawczego, w których podał (k. 624-629), że odbył 2-3 wyjazdy do Szwecji „solówką”, czyli ciężarówką bez przyczepy. Stwierdził, że może się mylić co do ilości, ale łatwo to sprawdzić, bo zawsze kupował bilet imienny, a innych wyjazdów niż z przemytem nie miał. Na k. 678 znajduje się informacja, że T. S. w okresie objętym zarzutem odbył 4 przejazdy w dniach 2.03.2011r., 6.03.2011r., 19.03.2011r. i 25.05.2011r. Odpowiada to ustaleniom o dokonaniu 4 przemytów papierosów do Szwecji bazujących na tych wyjaśnieniach i informacji z przedsiębiorstwa promowego. T. S. był przy tym konsekwentny, bowiem o przemytach do Szwecji mówił już w protokole na k. 148-150, wskazując, że po tym, jak wpadł w Anglii przeszedł na wyjazdy z papierosami do Szwecji i pakowanie papierosów do Wielkiej Brytanii. A. B. (1), D. G. i R. K.

(1) nie przyznali się do tego czynu, stąd Sąd meriti dysponował dwoma konkurencyjnymi wersjami i musiał oprzeć się na jednej z nich. W dalszym toku postępowania przygotowawczego, w aktach zauważalna jest cezura między wyjaśnieniami J. J. (k. 1429-1433) i wyjaśnieniami R. K. (2) (k. 1592) pomiędzy którymi następuje zmiana wyjaśnień tych oskarżonych, którzy przyznawali się do czynu, odwoływanie dotychczasowych wyjaśnień i dostosowywanie ich do wyjaśnień głównych oskarżonych. Z tych też względów podczas konfrontacji R. K. (2) i T. S. z A. B. (1), D. G. i R. K. (1) doszło do tego, że R. K. (2) i T. S. odwoływali swoje wcześniejsze wyjaśnienia i stwierdzali, że ich adwersarz mówi prawdę. Stąd niewytłumaczalna zmiana wersji R. K. (2), iż doszło tylko do jednego przemytu do Szwecji w 2008r. i stąd zmiana stanowiska T. S.. T. S. podał, że „wcześniej wymyślał, bo się kłócili” z A. B. (1) (k. 2132-2135) albo, że „ja jestem z nimi skłócony, nie chcę ich znać” (k. 2145-2149). Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że zmiana tych wyjaśnień jest podyktowana obawą T. S. przed szefami grupy, o której wspomina i on sam w pierwszych wyjaśnieniach i świadek Z. K. (k. 101-104). Do tego dochodzi spóźniona chęć zmniejszenia odpowiedzialności kolegów, co wskazuje, że słusznie Sąd I instancji nie uznał zmienionych wyjaśnień T. S. za wiarygodne i poczynił ustalenia na podstawie jego wyjaśnień z pierwszej części postępowania przygotowawczego. Do tego, czy rzeczywiście T. S. był skłócony z A. B. (1), D. G. i R. K. (1) Sąd odniesie się w niejawnej części uzasadnienia, gdyż jest to jedyna kwestia, która nie może zostać omówiona w części jawnej, ponieważ bazuje na nieodtajnionych materiałach niejawnych.

W toku postępowania sądowego T. S. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił odpowiedzi na pytanie, dlaczego w początkowych wyjaśnieniach miał nie mówić prawdy (rozprawa z dnia 21.11.2013r., k. 6529 i nast.). Stanowiska T. S. z rozprawy nie da się w żaden rozsądny sposób zweryfikować, stąd należało uznać ocenę wyrażoną przez Sąd meriti za zgodną z wymogami art. 7 k.p.k. Sąd mógł się oprzeć na wyjaśnieniach T. S. z k. 624-629 i informacji na k. 678, a w konsekwencji uznać wyjaśnienia A. B. (1), D. G. i R. K. (1) za niewiarygodne. Dlatego Sąd uznał zarzuty zawarte w pkt V lit. a i b i w pkt VI apelacji ich obrońcy za niezasadne.

Kolejną grupę przemytów stanowił trzykrotny przewóz papierosów schowanych w kanapach do Wielkiej Brytanii w okresie od 9.03.2011r. do 31.08.2011r. (tiret trzecie w zarzucie III i tiret drugie w zarzucie IV). W tym zakresie wyrok został zaskarżony co do winy przez obrońcę A. B. (1), D. G. i R. K. (1), a co do popełnienia czynu w zorganizowanej grupie przestępczej i uczynienia sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałego źródła dochodu – także przez obrońcę M. C.. Ta ostatnia kwestia była już jednak przedmiotem rozwagi Sądu Apelacyjnego.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe, w ocenie Sądu odwoławczego, ustalenia faktyczne co do ilości przemytów do Wielkiej Brytanii w okresie od 9 marca 2011r. do 31 sierpnia 2011r. Z wyjaśnień T. S. wynika, że po ostatnim kursie do Szwecji zaczął pakować papierosy, za co dostawał 1000-1500 złotych. Wskazał, że 3 razy pakował papierosy w C., a 2 razy koło P., cały czas nie wliczając tego kursu z 25.11.2011r., w trakcie którego nastąpiła wpadka (k. 184-189). Odpowiadają temu wyjaśnienia R. K. (1) (k. 798-806), który wyjaśnił, że ich D. z papierosami załadowanymi w kanapy – tapczany wykonał 2 transporty, a za trzecim razem J. J. wpadł we Francji przy próbie przejazdu z papierosami pod kanałem (...). Rzeczywiście, A. B. (1) wskazywał (k. 807-814), że do Wielkiej Brytanii dokonane zostały dwa przemyty, ale w wyjaśnieniach na k. 1635-1637 A. B. (1) wskazał, że przemytów w meblach było 2-3, jednak zważywszy na to, że transportem zajmował się R. K. (1) jego wyjaśnienia znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach T. S. słusznie zostały uznane za prawidłowe.

Skarżący ma jednak rację kwestionując ilość papierosów przewożonych w meblach. I R. K. (1) i A. B. (1) od początku konsekwentnie wyjaśniali, że do mebli wchodziło 6000 sztuk papierosów. Przyjęta ilość 6500 sztuk wynika z wyjaśnień R. K. (2), jednakże on sam podawał tę ilość jako orientacyjną. Dlatego wszelkie wątpliwości w tym zakresie powinny zostać wyjaśnione przez przyjęcie, iż ilość papierosów przemyconych w każdym transporcie wynosiła 1.200.000 sztuk, a nie 1.300.000 sztuk. Różnica ta nie jest zbyt istotna, jednakże należało dokonać korekty zaskarżonego wyroku.

Dwie ostatnie grupy przemytów stanowił dwukrotny przewóz papierosów ukrytych w wełnie do Wielkiej Brytanii w okresie od 1 września 2011r. do 24 listopada 2011r. i zatrzymany na terytorium Polski przemyt z dnia 25 listopada 2011r. (tiret czwarte i piąte w zarzucie III, tiret trzecie i czwarte w zarzucie IV i zarzut V). W tym zakresie wyrok został zaskarżony co do winy tylko przez obrońcę M. C. kwestionującego omówioną już kwestię popełnienia czynu w

zorganizowanej grupie przestępczej i uczynienia sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałego źródła dochodu oraz przez obrońcę A. P..

Obrońca oskarżonego A. P. wskazał, że jego zdaniem, Sąd I instancji obrazził przepisy postępowania, a w konsekwencji poczynił błędne ustalenia faktyczne odnośnie tego, w jaki sposób A. P. podjął zatrudnienie w firmie M. M. (1). Sąd odwoławczy nie dostrzega jednakże logicznej sprzeczności między wyjaśnieniami A. B. (1), A. P. i zeznaniami M. M. (1). A. B. (1) wyjaśniał bowiem konsekwentnie, że poznał A. P. w zakładzie karnym w K., gdy odbywał karę za przemyt papierosów do Szwecji (k. 807-814). M. M. (1) zeznał (k. 397-404 i ponownie na k. 764-772) natomiast, że poznał A. P. w M. lub J. w letnim barze będąc na wakacjach. Przypomnił sobie o tym, gdy osoba, którą określał jako „L. z M.” zaproponowała mu zlecenia na transport. M. M. (1) zeznał, że kierowca ciężarówek (...) był wówczas na wagę złota, ale przypomniał sobie o rozmowie z A. P. i zadzwonił do niego z propozycją pracy. R. K. (1) wyjaśnił, że jedynym kierowcą, którego nie werbował był A. P., do którego numer już wcześniej skądś miał A. B. (1) (k. 802). Zlecenie później firmie M. M. (1) transportu, wiedząc, iż pracuje tam zaufany kierowca, który odbywał karę wraz z A. B. (1) i mający wiedzę, za co odbywał on karę, dawało gwarancję bezpieczeństwa przewozu ze strony firmy transportowej. Właściciel tej firmy nie musiał bowiem sprawdzać co jest przewożone w samochodzie, gdy nie miał od zatrudnionego przez siebie kierowcy informacji, że coś dzieje się nie tak lub jest wątpliwość co do legalności przewożonego towaru. Z drugiej strony grupa mogła dysponować samochodem firmy mającej 11-letnie doświadczenie, a zatem już pewną renomę, nie zaś nowym podmiotem powstałym tylko dla popełnienia przestępstwa. Dlatego fakt, że M. M. (1) nawiązał kontakt z A. P. by pozyskać go jako kierowcę ciężarówki, nie wyklucza tego, że A. P. już dużo wcześniej znał się z A. B. (1) i miał z nim kontakt, w związku z czym mógł przekazać informację, dla jakiego przedsiębiorstwa będzie jeździł, co umożliwiło złożenie mu zleceń. Taką metodą składania zleceń przez podstawione osoby A. B. (1) i D. G. posługiwali się już w 2008r. o czym wyjaśniał Ł. P.. W związku z tym zarzuty 2 i 5 apelacji obrońcy A. P. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przechodząc do zarzutu 3. apelacji obrońcy oskarżonego A. P. trzeba wskazać, że wiedza R. K. (1), D. G. i T. S. odnośnie tego, czy A. P. wiedział, iż przewozi papierosy jest wiedzą ułomną. D. G. powiedział, że „A. P. podejrzewam, że nie wiedział, że przewozi papierosy” (k. 1642-1644), a zatem nie była to informacja twierdząca, ale przypuszczenie. T. S. również przekazał swoje przypuszczenie, a nie wiedzę. R. K. (1) w trakcie konfrontacji z A. P. (k. 3301) wyjaśnił, że „na pewno pan P. nie wiedział ode mnie, że wozi papierosy. Wszystkie ustalenia A. były z A. B. (1)”. Jedyną zatem osobą mającą wiedzę, czy A. P. miał świadomość, iż przewozi papierosy nieoznaczone znakami akcyzy był A. B. (1). Dwukrotnie (k. 810 i 1635-1637) wyjaśnił, że A. P. wiedział, że będzie woził papierosy i on go nie oszukiwał. Mówił mu, kiedy ma jechać na pusto (za co otrzymywał 2000 złotych), a kiedy z przemytem za co zarabiał 10.000 złotych. A. B. (1) był zatem osobą znającą A. P. od czasu pobytu w szwedzkim więzieniu, był to jedyny kierowca, którego zwerbował, potrafił zindywidualizować jego zarobki w razie przemytu i wówczas, gdy nie przewoził kontrabandy, a nadto dwukrotnie potwierdził jego wiedzę o przewozie papierosów. Dlatego nie można było uznać za poważne i przekonujące jego oświadczenie złożone na 9. rozprawie w dniu 23 stycznia 2015r. (rok i 3 miesiące po złożeniu wyjaśnień przez A. P.), że „chciałbym wprowadzić zmianę, że S. i J. wiedzieli co wiozą, a P. – nie”, przy czym odmówił odpowiedzi na dalsze pytania, zwłaszcza czy za każdy kurs otrzymywał takie samo wynagrodzenie. W związku z tym zarzuty nr 3, 4 i 6 apelacji obrońcy oskarżonego A. P. również zostały uznane za bezzasadne.

Ostatnia kwestia podnoszona w apelacji obrońcy A. P. dotycząca winy zarzucała błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż A. P. uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, bowiem o działaniu oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej Sąd już się wypowiadał. Oskarżony doskonale wiedział o przewożeniu papierosów nieoznaczonych znakami akcyzy. Za próbny przewóz bez papierosów otrzymywał 2.000 złotych, niezależnie od wynagrodzenia od pracodawcy, a za przewóz papierosów – 10.000 złotych. Podobnie, jak w przypadku M. C., dla A. P. działalność w grupie nie była jedynym źródłem zarobkowania, wszak był kierowcą zawodową zatrudnionym na etacie. Dopuścił się jednak udziału w trzech przestępstwach skarbowych, za które w dwóch przypadkach – jak wynika z wyjaśnień A. B. (1) – otrzymał po 10.000 złotych, a za trzeci nie zdążył otrzymać, gdyż transport został zatrzymany. W takim przypadku, przy dwukrotnym otrzymaniu zarobku i zamiarze trwania w przestępstwie, czego efektem był udział w trzecim, słusznie Sąd przyjął, iż A. P. działał w warunkach art. 37 §1 pkt 2 k.k.s. Ustawa odwołuje się do liczby mnogiej, a zatem już od drugiego

uzyskania dochodu, możemy mówić o stałym źródle dochodu z popełniania **przestępstw** skarbowych. Okoliczność „wielości” przestępstw nie zaistniała wyłącznie przy czynie opisanym w zarzucie II według numeracji części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oprócz kwestii podnoszonych przez obrońców dwóch oskarżonych, Sąd z urzędu wyeliminował wysokość podatku VAT narażonego na uszczuplenie, a nadto dostrzegł problem związany z zastosowaniem do czynu z dnia 25 listopada 2011r. koncepcji usiłowania przemytu.

Przestępstwo skarbowe, którego dopuścili się oskarżeni: A. B. (1), D. G., R. K. (1), J. J., T. S., M. C., R. K. (2), A. P. i T. K. w dniu 25 listopada 2011r. zostało zakwalifikowane jako usiłowanie paserstwa celno-akcyzowego. Prokurator zaproponował kwalifikację prawną z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s., a Sąd meriti taką zaakceptował. W tym zakresie nie wywiedziono apelacji na niekorzyść oskarżonych, stąd wykluczona jest możliwość dokonywania zmian w tym kierunku. W ocenie Sądu odwoławczego taka kwalifikacja jest jednak błędna. Papierosy, które zostały przywiezione zza wschodniej granicy i nie zostały oznaczone polskimi znakami akcyzy stały się przedmiotem przemytu na terytorium Polski, a szerzej – całej Unii Europejskiej. Z chwilą, gdy zostały zbyte przez przemytników na rzecz nabywców, doszło do **dokonania** paserstwa akcyzowego z art. 65 §1 k.k.s. oraz dokonania paserstwa celnego z art. 91 ale z §3 k.k.s., gdyż wartość cła wynosząca 77.414 złotych, daleka była od progu wartości małej wynoszącej w 2011r. 277.200 złotych.

Sąd odwoławczy uważa jednak, że usiłowanie uważane jest za mniej szkodliwe od dokonania, gdyż jest przedostatnią formą stadialną przestępstwa. Ustalenie zatem, że doszło do dokonania paserstwa celno-akcyzowego byłoby mniej korzystne dla oskarżonych, a zatem przy braku apelacji na niekorzyść od winy – niedopuszczalne (arg. z art. 434 §1 k.p.k.). W związku z czym należało pozostawić błędną, ale korzystną dla oskarżonych kwalifikację prawną z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. w zb. z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. Z tym wiąże się jednak inny problem natury prawnej, bowiem w prawie karnym skarbowym, odmiennie niż w Kodeksie karnym, usiłowanie nie jest zawsze karalne, ale tylko wtedy, gdy zagrożenie karą przekracza rok pozbawienia wolności, a w innym przypadku – tylko gdy kodeks tak stanowi (art. 21 §1 k.k.s.). W przypadku kwalifikacji z art. 65 §1 k.k.s., który przewiduje zagrożenie do 5 lat pozbawienia wolności nie ma problemu, jednakże w przypadku art. 91 §3 k.k.s. zagrożonego wyłącznie karą grzywny do 720 stawek dziennych, ponieważ przepis szczególny nie stanowi inaczej, nie jest dopuszczalne usiłowanie takiego czynu. W konsekwencji – na podstawie art. 440 k.p.k. – Sąd odwoławczy wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu III, IV i V w zakresie zachowania z dnia 25 listopada 2011r. art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s. dotyczący usiłowania paserstwa celnego małej wartości.

Ostatnim nieomówionym wnioskiem dotyczącym rozstrzygnięcia o winie, wynikającym z apelacji obrońcy oskarżonych A. B. (1), D. G. i R. K. (1) jest wniosek o wyeliminowanie z kwalifikacji czynu II i III art. 37 §1 pkt 2 i 5 k.k.s. W przypadku czynu drugiego, tak się właśnie stało, natomiast w odniesieniu do czynu trzeciego należy wskazać, że Sąd odwoławczy podzielił pogląd, że czyn trzeci został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, stąd eliminacja art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. jest niemożliwa. Punkt 2 tego przepisu również znajduje zastosowanie, gdyż oskarżeni z popełniania przestępstw skarbowych uczynili sobie stałe źródło dochodu, uzyskując z tego procederu po około 100.000 złotych. Sąd nie badał, bo nie musiał, czy było to ich jedyne zajęcia, ani czy główne, ale ustalił, że było to źródło stałe, a Sąd odwoławczy ten pogląd podziela.

Przechodząc do oceny zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu o karze i środkach karnych, przede wszystkim zdyskwalifikować należy zarzut obrazy art. 60 §3 k.k. podniesiony przez obrońcę oskarżonych A. B. (1), R. K. (1) i D. G.. Obrońca podnosi, że oskarżeni przyznali się do zarzucanych im czynów, swoim postępowaniem nie utrudniali postępowania i powinno znaleźć zastosowanie obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary uregulowane w art. 60 §3 k.k. Tymczasem do jedyne go czynu przewidzianego w Kodeksie karnym, czyli z art. 258 §3 k.k. oskarżeni konsekwentnie się nie przyznawali i negowali w ogóle istnienie grupy. Wszystkie pozostałe czyny to przestępstwa skarbowe, do których zgodnie z art. 20 §1 k.k.s. przepis art. 60 §3 k.k. nie znajduje zastosowania, gdyż nie został wymieniony w art. 20 §2 k.k.s. Zarzut ten jest zatem oczywiście bezzasadny. Gdyby jednak chcieć odczytać ten zarzut jako obrazę art. 36 §3 k.k.s., również wówczas brak byłoby podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary,

bowiem, ani z przyczyn obiektywnych (wiedzy organów procesowych), ani z przyczyn subiektywnych (przeświadczenia oskarżonych, iż ujawniają informacje nieznanne organom prowadzącym postępowanie), nie można było uważać informacji przekazywanych przez oskarżonych za nieznanne prokuratora i organom ABW, tudzież Policji. Sama treść zarzutów świadczy o tym, że prokuratorowi znany był skład grupy, kierunki przemytów papierosów i to znacznie wcześniej, aniżeli ktokolwiek z oskarżonych zaczął składać wyjaśnienia. Uzasadnienie wniosków o zastosowanie podsłuchów procesowych wskazuje, iż wiedzę tę prokurator pozyskał około pół roku przed zatrzymaniem oskarżonych z transportem z dnia 25 listopada 2011r.

Sąd odwoławczy wypowiedział się już odnośnie do wymiaru kar za czyny I i II, więc nie będzie tego czynił ponownie, natomiast co do zasady kary wymierzone za czyny III-V również należało uznać za trafne. Zastrzeżenie budzi jedynie kwestia wymiaru kary grzywny A. P. i T. K., ale do tego Sąd wróci w dalszej części uzasadnienia.

Sąd należycie uzasadnił, czemu wymierzył poszczególne kary pozbawienia wolności i kary grzywny, przy czym R. K. (2), P. K., Ł. P. i M. C. wymierzył kary grzywny z zastosowaniem stawki dziennej niższej niż minimum ustawowe. Podwyższenie wysokości stawki do minimum ustawowego – zgodnie z wnioskiem prokuratora - zwalnia Sąd z obowiązku rozważania, czy można było orzec niższe kary.

Wymierzając kary pozbawienia wolności i grzywny za czyn III Sąd miarkował je w zależności od rangi danego oskarżonego w grupie, uzyskiwanej korzyści i Sąd odwoławczy zaaprobował te kary. J. J. i T. S. nie kwestionowali wymierzonych im kar, natomiast obrońca A. B. (1), D. G. i R. K. (1) poza podniesieniem zarzutu, że Sąd niedostatecznie uwzględnił stosunki majątkowe, możliwości zarobkowe oraz warunki osobiste i rodzinne, jednakże poświęcił temu tylko ostatni akapit uzasadnienia apelacji, nie wskazując, na czym to uchybienie miałyby polegać, jaką wysokość kar proponuje, ani z jakich okoliczności to uchybienie wywodzi, bowiem nie znalazło się przywołanie jakichkolwiek dowodów naprowadzających, jakie jest postulowane orzeczenie. Dlatego Sąd zaaprobował co do zasady rozstrzygnięcie o karach za czyn III, a jedyna zmiana jaka została poczyniona wynika ze zmiany wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie.

Sąd odwoławczy uznając, iż na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu wywiera wpływ zmniejszenie wartości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie (aczkolwiek nie jest to ani jedyna przesłanka ustalania tego stopnia) postanowił zmodyfikować sankcje orzeczone za czyny oznaczone jako III-V według numeracji części wstępnej zaskarżonego wyroku.

W przypadku czynu III doszło do zmniejszenia wysokości należności publicznoprawnych z 16.554.748 złotych do 13.585.840 złotych, czyli o 1/6. O tyle też zmniejszone zostały kary orzeczone za ten czyn:

- A. B. (1), D. G. i R. K. (1) z 2 lat pozbawienia wolności do roku i 8 miesięcy oraz z 500 do 400 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,
- J. J. z roku i 6 miesięcy do roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz z 500 do 400 stawek dziennych grzywny po 400 złotych,
- T. S. z roku i 6 miesięcy do roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz z 500 do 400 stawek dziennych grzywny po 300 złotych.

Orzeczenie o karach za czyn IV zostało zaskarżone tylko przez obrońcę oskarżonego M. C., który podnosił, że jego mandantowi wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, jak również wnosił o obniżenie ilości stawek dziennych grzywny. Odnośnie stosowania środków probacyjnych, Sąd wypowie się w końcowej części uzasadnienia, natomiast postulowane zmniejszenie ilości stawek dziennych grzywny nastąpiło z uwagi na obniżenie wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie.

W przypadku czynu IV doszło do zmniejszenia wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie z 12.615.080 złotych do 10.421.752 złotych, a zatem również o 1/6. Sąd uznał zatem za konieczne zmniejszenie wysokości

kar wymierzonych R. K. (2) i M. C. z roku i 2 miesięcy do 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz z 400 do 320 stawek dziennych grzywny, jednocześnie podwyższając wysokość tej stawki z 30 do 44 złotych, uwzględniając trafny zarzut apelacji prokuratora.

Wreszcie, wysokość kar orzeczonych za czyn V. została zaskarżona przez obrońcę oskarżonego A. P., który miał rację, iż błędnie została określona wysokość kary grzywny. A. P. za udział w trzech przemytach została wymierzona kara 500 stawek dziennych grzywny, czyli więcej niż M. C. i R. K. biorącym udział w 8 przemytach, a tyle samo, co sprawcom skazanym za czyn III. mającym udział w 12 przemytach.

Co do czynu V wysokość należności publicznoprawnych zmniejszyła się z 7.091.404 złotych do 5.617.946 złotych, czyli o 20%. Przy zastosowaniu tego samego współczynnika Sąd zmniejszył kary wymierzone A. P. i T. K. z roku do 9 miesięcy pozbawienia wolności. Dlatego też, uwzględniając zmniejszenie wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie oraz relację do kar orzeczonych wobec innych oskarżonych proporcjonalnie należało ustalić ilość orzeczonych stawek dziennych na 250, obniżając na podstawie art. 435 k.p.k. karę także co do T. K.. Wysokość stawki dziennej grzywny wobec A. P., a na podstawie art. 435 k.p.k. – również co do T. K., została zmniejszona do 60 złotych, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, uzyskaną z przestępstwa korzyść, jak i aktualny stan majątkowy oskarżonych. Na marginesie argumentacji obrońcy oskarżonego A. P. (str. 8 apelacji) należy wskazać, że wymierzona mu kara jest daleka od górnej granicy, a nawet od środka wymiaru kary, gdyż maksymalna kara grzywny, jak mogła być orzeczona to 1080 stawek dziennych grzywny po 18.480 złotych każda stawka (400-krotność 1/30 minimalnego wynagrodzenia wynoszącego w 2011r. 1386 złotych).

Przechodząc do kwestii wymiaru kary łącznej należy zauważyć, że poza pominięciem art. 39 §2 k.k.s. w jej podstawie, co słusznie podniósł prokurator w swojej apelacji, została ona trafnie ustalona przez Sąd I instancji. Sąd ten uznał za właściwe w równym stopniu zastosować zasadę absorpcji i zasadę kumulacji, a Sąd odwoławczy podziela ten pogląd. Za absorpcją przemawia związek przedmiotowy pomiędzy czynami. Zorganizowana grupa przestępcza została stworzona wszak po to, by popełniać przestępstwa celno-akcyzowe związane z przewozem papierosów przemycanych na terytorium Polski do innych krajów Unii Europejskiej. Z drugiej jednak strony, za zastosowaniem kumulacji przemawia odmienny rodzajowo przedmiot ochrony, nawet określony w innym kodeksie oraz dość długi okres popełniania przestępstw. Dlatego zasadę równego stosowania kumulacji i absorpcji Sąd odwoławczy uznał za prawidłową przystępując do wymierzenia nowych kar łącznych.

I tak A. B. (1) i D. G. wymierzono:

- za czyn I karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn II karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,
- za czyn III – karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 600 złotych.

Kara łączna pozbawienia wolności powinna zatem wynosić od roku i 8 miesięcy do 3 lat i 10 miesięcy. Średnia kara równo odległa od minimum i maksimum ustawowego wynosi 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności i taką też karę orzekł Sąd odwoławczy. Kara łączna grzywny powinna zostać orzeczona w granicach od 400 do 500 stawek dziennych, dlatego też orzeczona została kara łączna 450 stawek dziennych grzywny, po 600 złotych każda stawka.

R. K. (1) orzeczono:

- za czyn I – karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- od czynu II został uniewinniony,
- za czyn III – karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 600 złotych.

Ponieważ kara grzywny nie ma się z czym łączyć, podlega odrębnemu wykonaniu. Kara łączna pozbawienia wolności musiała zostać wymierzona pomiędzy rokiem i 8 miesiącami, a 3 latami i 2 miesiącami. Średnia ważona kara wynosiła 2 lata i 5 miesięcy pozbawienia wolności, dlatego taką karę orzekł Sąd odwoławczy.

J. J. i T. S. orzeczono:

- za czyn I karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn III – karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny.

Również i w tym przypadku kara grzywny nie podlegała łączeniu. Natomiast kara łączna pozbawienia wolności powinna zostać orzeczona pomiędzy roku i 3 miesiącami, a 2 latami i miesiącem. Idealnie pomiędzy tymi granicami znajduje się kara roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i taką orzekł Sąd odwoławczy. Sąd nie podzielił zarzutów prokuratora, jakoby należało wobec J. J. orzec karę zbliżoną do kumulacji, tym bardziej, że brak jest podstaw, by kara wobec tego oskarżonego została ukształtowana w inny sposób, niż wobec pozostałych oskarżonych.

M. C. wymierzono:

- za czyn I karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn IV – kary 11 miesięcy pozbawienia wolności i 320 stawek dziennych grzywny po 44 złote.

Także i w tym przypadku kara grzywny nie podlegała łączeniu, natomiast kara łączna pozbawienia wolności powinna być wymierzona w granicach od 11 miesięcy do roku i 6 miesięcy. Dlatego Sąd odwoławczy orzekł karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

R. K. (2) Sąd orzekł:

- za czyn I karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn II kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 38 złotych,
- za czyn IV kary 11 miesięcy pozbawienia wolności i 320 stawek dziennych grzywny po 44 złote.

Kara łączna pozbawienia wolności powinna zostać orzeczona w granicach od 11 miesięcy do 2 lat pozbawienia wolności. Równo odległa od minimum i maksimum ustawowego była kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w związku z czym Sąd odwoławczy wymierzył taką karę. Kara łączna grzywny, która powinna zostać orzeczona w wymiarze od 320 do 420 stawek dziennych, została orzeczona w średnim wymiarze 370 stawek.

Wreszcie, T. K. i A. P. wymierzono:

- za czyn I karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn V karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny.

Również i w tym przypadku brak było podstaw do wymierzania kary łącznej grzywny. Kara łączna pozbawienia wolności powinna być wymierzona w granicach od 9 miesięcy do roku i miesiąca. Dlatego orzeczono średnią ważoną karę łączną roku pozbawienia wolności.

Ł. P. i P. K. wymierzono kary tylko za czyn II, wobec tego brak było podstaw do orzekania kary łącznej.

Przechodząc do orzeczenia o środkach probacyjnych Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów i wniosków prokuratora, jakoby nieprawidłowo zostały one zastosowane do oskarżonych R. K. (2), T. S., A. P. i J. J.. Pierwsi dwaj oskarżeni dostarczyli cennych informacji, na których bazuje wiele ustaleń faktycznych Sądu I instancji i tak naprawdę, gdyby

nie odwołali swoich wyjaśnień mogliby liczyć na zastosowanie art. 60 §3 k.k. Wobec nich nie ma żadnych podstaw do stosowania bezwzględnych kar pozbawienia wolności.

A. P. i J. J. są kierowcami. Obaj karani byli tylko za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. J. J. złożył wyjaśnienia, w których opisał swój udział w przestępstwie, natomiast A. P. był (obok T. K.) osobą najkrócej uczestniczącą w grupie. Dlatego z racji ich postawy procesowej, dotychczasowego trybu życia i pozycji w grupie, można wywnioskować pozytywną prognozę kryminologiczną, w związku z czym w tej części rozstrzygnięcie Sądu I instancji musiało się ostać. obrońca oskarżonego M. C. słusznie podniósł, że jego klientowi niesłusznie odmówiono warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rola M. C. w grupie była dokładnie taka sama jak R. K. (2), T. K., czyli ładował papierosy na samochód ciężarowy, który wywoził je zagranicę. Była to najniższa funkcja w grupie, typowo fizycznego pracownika, otrzymującego najniższe korzyści. W chwili orzekania przez Sąd odwoławczy, M. C. jest osobą niekaraną. Dlatego Sąd odwoławczy, dzieląc argumentację obrońcy oskarżonego, zastosował warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec M. C. na maksymalny okres próby, taki sam jak wobec pozostałych oskarżonych. Odnośnie do A. B. (1), D. G. i R. K. (1) przeciwko zastosowaniu środków probacyjnych przemawia zarówno wysokość orzeczonych kar łącznych, przekraczających 2 lata, jak i ich wysoka pozycja w grupie, przemawiająca przeciwko stosowaniu tego rodzaju środków probacyjnych.

Obrońcy A. B. (1), D. G., R. K. (1), P. K., Ł. P. i A. P. zaskarżyli również orzeczenie o środku karnym ściągnięcia równowartości pieniężnej uzyskanej korzyści majątkowej. Pierwszy z obrońców poświęcił tej kwestii zaledwie jedno zdanie apelacji, drugi wskazał, że wysokość tego środka jest nieadekwatna do wysokości uzyskanej korzyści majątkowej, jaką miał osiągnąć, jak również do możliwości zarobkowych oskarżonego. Wskazać należy, że orzeczenie o środku karnym określonym w art. 33 §1 k.k.s. jest obligatoryjne i ustawa nie pozostawia sądowi możliwości miarkowania tego środka w zależności od sytuacji majątkowej oskarżonego. Z kolei z wyjaśnień A. B. (1) konsekwentnie wynika, że A. P. za każdy zrealizowany przewóz papierosów zagranicę otrzymywał po 10.000 złotych. Ponieważ transportów takich były dwa, przyjęta kwota korzyści wyniosła 20.000 złotych. Na pewno jest to rozstrzygnięcie korzystne dla oskarżonego, bowiem nie uwzględnia korzyści związanych z przejazdami próbnymi.

Sąd odwoławczy uznał za konieczne dokonanie dwóch zmian w orzeczeniu o środku karnym zawartym w punkcie IX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, uniewinnienie R. K. (1) od jednego przewozu wskazanego w zarzucie drugim, musiało powodować konieczność zmniejszenia zasądzonej równowartości korzyści majątkowej o 9.000 złotych, gdyż taką korzyść uzyskiwał z jednego transportu. Po drugie, w podstawie prawnej tego rozstrzygnięcia wskazano art. 33 §1 ale i §2 k.k.s. Pierwszy z tych przepisów został zastosowany prawidłowo, natomiast art. 33 §2 k.k.s. nie mógł znaleźć zastosowania, gdyż dotyczy on osiągnięcia korzyści majątkowej dużej wartości. Wartość duża, to na gruncie Kodeksu karnego skarbowego wartość przekraczająca 500-krotność minimalnego wynagrodzenia. W 2008r. była to wartość 500*1126 złotych, czyli 563.000 złotych. Dla czynów popełnionych lub zakończonych w 2011r. była to wartość 500*1386 złotych, czyli 693.000 złotych. Wartości te wielokrotnie przewyższają korzyści uzyskane przez poszczególnych oskarżonych, gdyż najwyższa wartość przypisana A. B. i D. G. wynosiła 108.000 złotych. W związku z tym ten przepis należało wyeliminować z zaskarżonego wyroku.

Dlatego na podstawie art. 437 §2, art. 440 i art. 435 k.p.k., Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a. uchylił kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec P. K., Ł. P., J. J., T. S., M. C., T. K. i A. P. oraz kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec R. K. (2), A. B. (1), D. G. i R. K. (1),
- b. co do czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku:
 5. ustalił początkową datę działania zorganizowanej grupy przestępczej na 1 września 2010r.,
 6. uniewinnił P. K. i Ł. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,
 7. obniżył kary wymierzone za ten czyn A. B. (1), D. G. i R. K. (1) do kar po rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

8. obniżył kary wymierzone za ten czyn:

-.

- J. J. i T. S. do kar po 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- M. C. i R. K. (2) do kar po 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- A. P. i T. K. do kar po 4 miesiące pozbawienia wolności,

c. co do czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku:

8. z opisu czynu wyeliminował zwroty: „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I”, „czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, co najmniej”, „i podatek VAT w kwocie 124.727 złotych”, zaś łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych ustalił na 518.942 złotych, uznając, iż nie była to wartość duża,

9. zakwalifikował ten czyn z art. 65 §1 k.k.s. w zb. z art. 91 §3 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s.,

10. uniewinnił R. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku,

11. jako podstawę wymiaru kary za ten czyn przywołał art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s.,

12. na tej podstawie wymierzył A. B. (1) i D. G. kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,

13. wymierzył R. K. (2), P. K. i Ł. P. kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 stawek dziennych, podwyższając wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec R. K. (2), P. K. i Ł. P. do 38 złotych,

14. orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i dozorce kuratora wobec P. K. i Ł. P. (pkt VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku) odniósł do kar jednostkowych orzeczonych w podpunkcie poprzedzającym,

d. co do czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku ustalił początkową datę czynu na 1 września 2010r. i:

9. w tiret pierwszym eliminuje zwrot „i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych”, ustala wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.613.284 złotych,

10. w tiret drugim wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.164.088 złotych,

11. w tiret trzecim wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych”, zmniejszył ilość przywożonych w każdym transporcie papierosów na 1.200.000 sztuk, ustalił wartość należności celnych w każdym transporcie na 27.648 złotych, ustalił wartości należności akcyzowych w każdym transporcie na 702.526 złotych i ustalił łączną wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.190.522 złotych,

12. w tiret czwartym wyeliminował zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

13. w tiret piątym wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.044.488 złotych,

14. ustalił łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych na 11.618.766 złotych, a należności, które usiłowano uszczuplić na 1.967.074 złotych,

15. z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

16. kary wymierzone za ten czyn obniżył:

-.

- A. B. (1), D. G. i R. K. (1) do kar po rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,
- J. J. do roku i 3 miesiące pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 400 złotych,
- T. S. do roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 300 złotych,

e. co do czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku:

8. w tiret pierwszym wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 308.581 złotych”, ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.613.284 złotych,

9. w tiret drugim wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 193.895 złotych”, zmniejszył ilość przywożonych w każdym transporcie papierosów na 1.200.000 sztuk, ustalił wartość należności celnych w każdym transporcie na 27.648 złotych, ustalił wartości należności akcyzowych w każdym transporcie na 702.526 złotych i ustalił łączną wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.190.522 złotych,

10. w tiret trzecim wyeliminował zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

11. w tiret czwartym wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 2.044.488 złotych,

12. ustala łączną wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych na 8.454.678 złotych, a należności, które usiłowano uszczuplić na 1.967.074 złotych,

13. z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

14. obniżył kary orzeczone wobec R. K. (2) i M. C. za ten czyn do 11 miesięcy pozbawienia wolności i 320 stawek dziennych grzywny, jednocześnie podwyższając wysokość stawki dziennej grzywny do 44 złotych,

f. co do czynu opisanego w punkcie V części wstępnej:

5. w tiret pierwszym wyeliminował zwrot „podatek VAT w kwocie 447.450 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 3.650.872 złotych,

6. w tiret drugim wyeliminował zwrot „i podatek VAT w kwocie 501.144 złotych” i ustalił wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie na 1.967.074 złotych,

7. z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował wyrażenie „z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 21 §1 k.k.s.”,

8. obniżył kary orzeczone wobec A. P. i T. K. za ten czyn do 9 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 60 złotych,

g. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s. orzekł kary łączne:

-.

- A. B. (1) 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,

- D. G. 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny po 600 złotych,
- R. K. (1) 2 lata i 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- J. J. i T. S. po rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- R. K. (2) rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 370 stawek dziennych grzywny po 44 złote,
- M. C. rok i 3 miesiące pozbawienia wolności,
- T. K. i A. P. po rok pozbawienia wolności,

h. orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i oddaniu pod dozór kuratora wobec R. K. (2), J. J., T. S., A. P. i T. K. (pkt VII części dyspozytywnej) odniósł do kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w podpunkcie g,

i. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 41a §1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej M. C. na okres 5 lat próby,

j. z podstawy orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej uzyskanej korzyści majątkowej wyeliminował art. 33 §2 k.k.s. i obniżył jej wysokość wobec R. K. (1) do 99.000 złotych,

a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

Sąd rozstrzygnął o wynagrodzeniu obrońców z urzędu oskarżonych na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2-5, art. 3 ust. 1, art. 8 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych od ich ponoszenia. W części uniewinniającej koszty sądowe ponosi Skarb Państwa na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

(A. Wiśniewski) (A. Mania) (J. Wieczorkiewicz-Kita)